

Búcsú a Jubileum évében

Vasárnapról-vasárnapra belenéztem az olasz TV római műsoraiba. A jubileumi év szebbnél szebb és gazdagabb lelki programokkal ajándékozta meg a nézőket. Sokszor volt az a gondolatom: de jó lenne most ott lenni. Nem is merek belefogni a felsorolásba, mert nagyon hiányos lenne, vagy nagyon hosszú lenne a felsorolás.

Kétségtelenül az egyik legnagyobb esemény volt az Ifjúsági Világtalálkozó, amely egybeesett a magyarság legnagyobb ünnepével. Kétmillió fiatal együtt imádkozott, énekelt és ünnepelte az Eukarisztiát a Szentatya vezetésével. Azóta már személyes beszámolókat is hallottam. A másik – lehet, hogy csak nekem – jelentős esemény a közelmúltban történt. A Szentatya körülbelül százezer zarándok és számtalan TV előtt imádkozó jelenlétében avatott boldoggá öt személyt. Köztük XXIII. János pápát, korunk egyik legnagyobb egyéniségét. Mindössze néhány évig vezette Krisztus Egyházát, de iránymutatása meghatározó az elkövetkező évtizedekre és korunkra is. A jelenlévők nevének közlése után hatalmas tapsban törtek ki. Sokszor jártam az Örök Városban és mindig szakítottam időt arra, hogy sírjához lemenjek imádkozni. Noha a pápasírokra sem szabad virágot tenni, de mindig volt néhány friss csokor és mécsesek égtek a tartón. Itt soha nem tudtam megfigyelni az imádkozókat, mert mindig megfogott szellemének közelsége. Valahogy mindig megújult lélekkel jöttem fel. Most már sokszor mondhatom: Boldog János pápa, könyörögj értünk.

Hazánk számára kiemelkedő esemény volt Szent István király ünnepe. Az ünneplő ország legjelentősebb eseménye a Bazilika előtti szentmise Sodano bíboros, pápai legátus vezetésével. Felejthetetlen pillanat volt, amikor I. Bartolomeiosz pátriárka kihirdette a konstantinápolyi szinódus döntését: a keleti egyház is szentként tiszteli első szent királyunkat. Valóságos diadalmenet volt a Parlamentig tartó körmenet.

Plébániánk közösségének helyi ünnep a templombúcsú ünnepe. Hatvan éve kezdődött templomunk építése az alapkö letételével és aztán egy év múlva felszentelte Shvoy Lajos püspök atya. Azóta a templom egybegyűjti Albertfalva – nemcsak híveit, hanem – lakóit. Próbáltuk megkeresni, hogy mely helyről mondhatjuk el, hogy mindig összegyűjti az embe-

reket. A válasz egyértelmű: a templomunk, amely különösen is ezt a szerepet játssza a búcsú napjainak eseményei kapcsán.

A sok rendezvény között ismét az ünnepi szentmise lesz kiemelkedő, amelyet Kada Lajos érsek atya mutat be. A mise közben megáldja a templomi jubileumi zászlót, amelyet most számos templomban elhelyeznek. Az pedig csak örömünkre szolgál, hogy az Önkormányzat megfelelő eljárás után a Sáfrány teret Mahunka Imre térré nevezte át. Annak nevét viseli majd a tér, aki hagyatékával biztosította templomunk építését.

Legyen mindnyájunk számára örömteli ünnep a Szent Mihály napi búcsú minden rendezvényével együtt. Isten áldása kísérje életünket, a Boldogságos Szűz, a Magyarok Nagyasszonya és hazánk szentjei legyenek közbenjáróink a mindennapi életünk küzdelmeiben.

2000. Szent Mihály ünnepén

István atya

Kiss-Maly Lászlót Paskai László bíboros atyánk plébániánkra helyezte káplánnak.
--

Köszöntő

Kedves László Atya! Amikor megkaptam Bíboros úr levelét, hogy Albertfalvának újmisési káplánja lesz, lélekben végigéltem a magam papi életének első éveit. A várakozásokat, az első feladatokat, a nehézségeket és örömöket. Nagyon vártam a segítséget, hogy mindennek megtudjak felelni.

Örülök, hogy ide kerültél. Jó híveket találsz, akik ugyan kegyetlenek, mert megkínánják, hogy papjaik komolyan dolgozzanak és adnak is munkát. Ennek pedig az a következménye, hogy a fáradozásért megbecsülnek minket. Ebben az indulásban szeretnék én is segítségedre lenni.

Sok papi örömet kívánok neked, érezd magad otthon a gyermekek, a fiatalok, a betegek és az idősök között.

Isten hozott! Szeretettel:

István atya

Michael

Mi-cha-El? A név jelentése: „Kicsoda olyan, mint az Isten?” Még pontosabban: „Kicsoda olyan nagy, mint az Isten?” Mi, emberek még a kinyilatkoztatás segítségével is csak emberi képekben tudunk közelíteni az emberfölöttiekhez. A teológia az isteni titkok tudománya. Egy olyan különleges tudás, amely szövetkezik az értelmileg is jól megalapozott hittel és úgy közelít az érzékfölötti lét misztériumához. „Titkok tudománya” - mondja Prohászka. Az angyalok létében sokan kételkednek, olyanok is, akik elfogadják az ufók létezését. Addig eljutnak, hogy az emberen kívül más értelmes teremtmények is lehetnek a földöntúli létben, abban a bizonyos „túlvilágban”, melyet az emberiség ősi hite őriz, amelyet a ma fizikája már kénytelen feltételezni, mint a magasabb létdimenziókat is. De a kinyilatkoztatás nélkül csak tapogatóznak a homályban.

Egy teológiai kérdések iránt érdeklődő, vallásos katolikus férfi, egyszer megkérdezte: Isten valóban próbára tette az ő szellemi teremtményeit, az angyalokat is? A teológia válasza az, hogy igen. Egyetlen teremtmény sem juthat a színélátás fokára, anélkül, hogy kiállta volna a próbát. Az angyali próbatétel azonban különbözik az emberétől. Számukra Isten akaratának elfogadása vagy elutasítása volt a tét – talán valami intuíciónyszerű látomásban –, s feltételezhetően a megtestesülés titkával kapcsolatban. Az angyali értelem élesebb és tisztább annál, semhogy Istent megtagadja. Az embernek ellenben megadatott, hogy Isten létét is kétségbe vonhassa. Ez azonban nem emeli őt az angyalok fölé. Tökéletlenségünk jele, ha a teremtetett lét milliárdnyi csodájának tanújaként sem képesek sokan felismerni a Teremtőt. A tagadók földi büntetése az, hogy ennek következtében sokkal többet kell hinniük, mint a hívőnek. És képtelen dolgokat is el kell hinniük: például, hogy a teremts csodáit a vak véletlen hozta létre. Az angyali értelem számára tehát a próbatétel csak Isten akaratának elfogadása lehet. Konkrétan: az az üdvözítő akarat, amely az ember megváltására az Ige megtestesülését határozta el. De hogy egy emberré lett isteni Személyt, a Megtestesült Igét egy fényes angyali lény elfogadjon Urának, az próbára teszi a szellem gőgjét vagy alázatát. Itt a földön is. Egészen megrendítő, hogy mennyire beleillik ebbe a képbe, amit Pál apostol ír a megtestesült Igéről:

„Isten felmagasztalta őt, és olyan nevet adott neki, amely fölötte van minden névnek, hogy Jézus nevére hajoljon meg minden térd *a mennyben és a földön és az alvilágban*” (Fil 2, 9-10).

Itt a megoldás, ebben a szóban: a „mennyben”! Jézus neve s vele személye tehát nagyobb Michael nevéénél, de nagyobb Lucifer nevéénél is. Nagyobb a mennyek főangyalánál és nagyobb a kárhozat bukott vezér-angyalánál. Valóban ez lehetett a próbatétel! Hát még ha Máriát, a „mennysors ország királynőjét” is hozzávesszük! A középkor teológusai egyszerűen ismerték föl mindezt.

A „*Mi-cha-El*” névben ezért benne rejlik a megtestesült Igére, Jézus Krisztusra „kimondott” igen is. Az „Ámen”. Ez a lényeges. Különös név ez, amely jól felismerhetően az üdvösség angyali döntését is magában hordozza. Vele szemben ott a tagadás szelleme: Lucifer, aki nemet mond a „Bárányra”, aki nem hajlandó – Pál apostol képével kifejezve – térdet hajtani Jézus nevére, Jézus előtt, aki megalázta magát, nem csupán létformánk fölveteléig, de a kereszthalálig is. Így az igaz angyalok szintén Krisztusban, a rá kimondott „igen”-ben kapták meg a lehetőséget Isten boldogító színelátására. S a bukott angyalok őt visszautasítva lettek a kárhozat szellemi lényei. A teológiai összkép – főleg a Jelenések könyve alapján – félelmetesen pontos és következetes. S bár mindez a túlvilág misztériuma, mégis ellenőrizhető annak földi vetületeiben. Az emberi gőg és az angyali gőg a lényeket tekintve megegyezik – a lázadó tagadásban: „Istent még elfogadom, Jézus már nem!”

Mindszenty bíboros Emlékiratait tanulmányozva s az ő erkölcsi személyiségét megrajzolva döbbsentem rá, hogy az Apokalipszisben leírt „ütközet”, az igaz és a bukott angyalok „csatája” mennyire valósággá vált földi levételésében, a mögöttünk lévő 20. század két nagy diktatúrájában. Egyik diktátort sem feszélyezte Isten léte és akarata. Mindkettő olyan akart lenni a hatalomban, mint az Isten. Ezzel azonban a bukott angyalok szövetségese lett mindkettő és megteremtették a földi poklot. A sztálini diktatúra! Micsoda szembesítése a vértanúsáig menő vallásos igazaknak és a könyörtelenül következetes ateistáknak. Az Istent elvető forradalom Anatole France óta kifejezetten Lucifert választotta vezérének. Mint azok a mai fiatalok, akik a „pokol angyalaival” kötnek szövetséget. Mindszenty Emlékiratai döbbsentettek rá, hogy nem Isten és a Sátán áll szemben egymással – ők nincsenek egy súlycsoportban –, hanem Michael és Lucifer szövetségeseinek szellemi csatája az, amely a földi lét

történelmi dimenziójára levetül. A megtapasztalt mennyország és a megtapasztalt pokol. Az Isten-vallók és az Isten-tagadók. S a tapasztalat megrendítő: ahol Michael szövetségesei vannak, ott az Isten országa, már köztünk és bennünk. Ahol pedig Lucifer szövetségesei vannak, ott harapódzik el a földön kontinentális erdőtüzeivel – a pokol.

A Jelenések könyvének prófétai látomásából azonban kiolvasható, hogy a tagadás szellemei, a gonosz lelkek az embert is tagadásra csábítják. Mintegy asszisztálnak a földi lét próbatételénél. Erre már a Teremtés könyve is utal. A bűnbeesés drámájának „súgója” a Kígyó, amely a Sátánt jelképezi. És a kárhozat sugallata így dramatizálható. „Ne imádd Istent! Imádd a bálványokat: a sztárokat, a bankárokat, a szex szimbólumait!” Az istenített sportolókat! Nem nyilatkozta-e Muhamed Ali, hogy „Én vagyok a legnagyobb”? (Aki ma már csak szánni való, agyhibásodott emberpéldány).

Hát ennyire rólunk van szó az angyalok próbatételében és „csatájában”? Ennyire sokat mond ez a név: „Mi-cha-El”, vagyis: kicsoda olyan mint a teremtő és megváltó Isten? Vajon én kit tartok igazán nagynak? Ne feledjük, mit mondott a kiváló francia szónok, a Napkirály, XIV Lajos temetésén. Az emlékezetes szavakat mintha Szent Mihály főangyal sugallta volna: „EGYEDÜL ISTEN NAGY, testvéreim...”

Boda László

KEGLEVICH ISTVÁN atyáért
az egyház hagyományai szerint
halála után a harmincadik napon 2000. szeptember 27-én
este 7 órakor gyászmisét mutatunk be
az Albertfalvi Templomban.
Nyugodjék békében!

Megemlékező frásainkat e lap 14–18 oldalán közöljük.

Óh, hol vagy István király?

Mélyen Tisztelt Ünneplő Közönség!
Kedves albertfalvi Testvéreim!

Szent István napjára virradt! Augusztus 20. az első magyar király szentté avatása, már 1083 óta ünnepnap. Igaz, kevés, a nagy király személyéhez kapcsolódó néphagyományt ismerünk, Szent Istvánt azért ha nagyon keressük, mégis megtaláljuk a Kárpát-medencei népek népköltészetében. Az ünnep Mária Terézia korától kezdett kiteljesedni, amikor az apostoli királyság védőszentjének ünnepe is lett egyben. A kiegyezés után pedig különös hangsúllyal bátorították az e napon tartott népiünnepélyeket és falusi aratóbálokat.

Az ünnep maihoz hasonló megjelenése 1891 óta datálható, amikor a parlament XIII. törvénycikke így szóla:

„Szent István király napján mint nemzeti ünnepen az ipari munkások dolgoztatása szigorúan megtiltatik.”

Mit ünneplünk tehát ma?

Szent István ünnepének kettős, vallási és nemzeti tartalma egyaránt fontos. A vallási tartalom nekünk a keresztény erkölcsiség társadalom-építő és nemzetfenntartó erejét mutatja. A nemzeti tartalom pedig a Szent Király országszervező munkájából következik, mellyel nemzetünket felsorakoztatta az európai nemzetek közösségébe, miközben azért nem felejtette el, hogy népünk nemzeti sajátosságait is megtartsa ill. megőrizze.

Mi a Szent István-i életút manak szóló üzenete?

István mindenekelőtt államot alkotott, magyar államot! Több évtizedes szívós munkával érte el, hogy országunkat dunai hatalommá, megkerülhetetlen európai tényezővé formálta, megszervezte az immár ezer éve működő magyar államot.

* Az AKTK alelnökének ünnepi beszéde elhangzott 2000 augusztus 20-án a Szt. Mihály templom előtti ünnepélyes zászlófelvonáson.

Kell ma nekünk Szent István? Nem akármilyen kérdés!

Ahogy nézzük a világ ill. országunk állását, aligha! A Szent Király szigorúan, vasmarokkal, de annak biztos tudatában uralkodott, hogy helyesen cselekszik, hiszen minden cselekedetében erős hite irányította, ezzel a hittel vezette az országot, s terelte nemzetét biztos kézzel a keresztény Európa felé.

Nincs ma nagyobb szükség másra, mint egy Istvánhoz hasonló, tiszta kezű, erős és igazságos államvezetésre. Nem tudni, mikor volt nehezebb helyzetben ez a régió, ezer éve vagy most.

A magyar közgondolkodásban is megjelent a szekularizált liberális értékrend és a fogyasztói mentalitás. Életünket az igazi szellemi, erkölcsi értékek helyett egyre inkább a pénz, az egyéni karrier, az ösztönök kielégítése irányítja. Lassan nincs olyan törvény, mely gátat szabhatna valaminek, amiben üzlet van. Ha egy üzlet pénzt fial valakinek, akkor azt még akkor is lehet úzni, ha a közösségnek szegényére válik.

Örömtanyák kellenek, mert az üzlet. Drogt kell, mert az üzlet. A drog elleni küzdelem is üzlet. Olajszökítés, borhamisítás, maffiakapcsolatok, védelmi pénzek és pénzbehajtás. Nem sorolom, estig tehetném!

A Keleti Pályaudvar érkezési oldalánál több tucat nem magyar születésű „úriember” árulja a drogot, váltja a valutát. A rendőr meg csak nézi. Évek óta nézi. Tessék kimenni, mindenki saját szemével megtapasztalhatja.

Jöjünk közelebb! A Móricz Zsigmond Körtéren lebontották, a valóban nem odaillő pavilonokat. Azóta a helyzet még rosszabb. Lassan a Skálapiac zöldséges standján nincs akkora tülekedés mint az „őstermelők” körtéri standjánál. Hol van a közterület-felügyelet, hol van a rend őre? Óvadék fejében, sztárügyvédek mesterkedései nyomán, bűnözők ezrei szaladgálnak szabadlábban. A maffia büntet, a gyenge liberális állam félrenéz. Ez a közmorál a közgondolkodás ellentétben van a Szent Istváni örökséggel! A nagy király bizonyára nem így gondolta!

Óh, hol vagy István király? – énekeljük ma sokan e hazában. Valóban, vissza kell vezetni a közgondolkodást a mélyebb szellemi és erkölcsi tartalmak értékelésére és elfogadására.

De ne keseregjünk, nézzünk előre! Ritka nap ez a mai. Szerencsés az, aki ezt megélte. 2000., 1000. Mind kerek számok. Ne feledjük, idén van kerek 500 éve annak, hogy VI. Sándor pápa elrendelte a nándorfehérvári győzelmünkre való emlékezés gyanánt a déli harangozást.

Ugyanakkor a mai napon I. Bartolomios konstantinápolyi pátriárka világraszóló ajándékot fog átadni nekünk és az egész kereszténységnek azzal, hogy bejelenti, Szent Istvánt – mindmáig egyetlenként a katolikus szentek közül – az ortodox (bizánci) egyház is szentjei közé kano nizálta. Ma megtörik egy átok itt Budapesten, mely 1054 óta ült a kereszténységen. 1054 óta ez az első, nem is olyan kis lépés, mely kaput nyithat az újra egymásra találás, a közeledés, és az oly régen várt integráció felé. Ennek a történelmi jelentőségű gesztusnak a jelentősége ma még talán felmérhetetlen!

1456-ban Hunyadi megmentette a nyugatot a török inváziójától és most, 2000-ben egy majd ezer éve halott király, egy magyar király (!) feltárja a Krisztusi egység perspektíváját.

Lesz ma gyönyörű szertartás a Bazilikánál, lesz sohasem látott tűzijáték a Dunánál, a Parlamentben együtt lesz a Szent Király jobbja és a Szent Korona. Az egész országban rendezvények sokaságán emlékeznek Szent Istvánra. Lehet ünnepelni, sőt kell is. De a nagy ünnepelésben gondoljunk az államalapító ezer évvel ezelőtti munkásságára, és arra, hogy mit mutat nekünk, ma élőnek István, mit kell hogy mutasson a modern kor emberének. Nekünk albertfalvaiaknak, budapestieknek, magyaroknak például szolgál-e tevékenysége? István előrelátó volt, szigorú volt, igazságos volt, bölcs volt, no és szent volt. Ezeket a tulajdonságokat adja a Teremtő a mai és a jövőbeni magyar állam, az önkormányzatok és más közösségek vezetőinek, hogy újabb ezer év elteltével mi magyarok, albertfalvaiak hasonlóan a maihoz, itt ezen a helyen ugyanilyen emelkedettséggel, boldogan ünnepelhessünk.

Süsmegh László

A szülői hittan programja „Szentek fiai vagyunk”

„A szentek Isten hatalmában részesednek. Ezzel bizonyítják a földieknek, hogy milyen kedves az Úr szemében az erényes élet.” (Bosco Szent János)

Hittanórák kezdete: kedd, 17³⁰-kor a Don Bosco Iskola hittanterme.

1. Szept. 19: **Az evangélium szerzője, fordítója és hirdetője:** Szent Máté, Szent Jeromos és Szent Gellért. – A Szentírás világában a szent fogalma központi téma. Kapcsolatban van Istennel, és ehhez a világhoz hozzátartozik Isten teremtménye az ember. Ennek következményei vannak, a helytelennel szembe állítja.
2. Okt. 3.: **A tökéletes Krisztuskövetők:** Kis Szent Teréz, Assisi Szent Ferenc és Avilai Nagy Szent Teréz. – Szentek lehetnek mindazok a dolgok, amelyek Istennel kapcsolatban vannak. Jézus és az apostolok beszélnek „szent emberekről” is, aki különösen Isten előtt kedvesek.
3. Okt. 17: **Magyar föld szentjei:** Kapisztrán Szent János, Boldog Mór püspök, Szent Imre és Szent Márton. – Bár a Krisztus követésére való felszólítás örök érvényű, ennek megítélése koronként máshogy történt. Rövid történeti áttekintés, kiemelve a középkor szentjeinek tiszteletét.
4. Okt. 31: **A szentek közössége:** amit hittel vallunk. – Mindannyian, megkeresztelt emberek itt a földön a küzdő egyházat alkotjuk. De ebbe a közösségbe tartoznak a megdicsőültek, akik „a pályát már győzelmesen végigfutották”, de a szenvedők is, akiket még valami távol tart a mennyei Jeruzsálemtől.
5. Nov. 14: **A szent tanítók:** Nagy Szent Leó pápa, Nagy Szent Albert és Árpád-házi Szent Erzsébet. – Különböző korban, különböző egyéniségek voltak. Az életszentség alapja: a saját adottságok felhasználása a Krisztus-követésre. Ezért kaptunk mindannyian meghívást az életszentségre.

6. Dec. 15: **Az egyházatyák:** Szent Kelemen pápa, Szent Kolumbán apát, Damaszkuszi Szent János, és Szent Ambrus. – Az első századok kiemelkedő egyéniségei, akik koruk nagy kihívásaira az életükkel feleltek. Volt aki vérét ontotta, volt aki tanításával és írásai-val vitte előbbre az evangélium ügyét.
7. Jan. 16: **Szent remeték:** Remete Szent Antal, Remete Szent Pál, Boldog Özséb. – A tökéletes Krisztus-követés, a földi dolgokról való teljes lemondás mindig eszmény volt. A megvalósítás azonban csak a kevesek számára adatott meg, akik ezt elkötelezetten tudták is teljesíteni. A remeték a szerzetesség eszményének megvalósításában és elindításában jelentős szerepet játszottak.
8. Jan. 30: **A modern szentek:** Bosco Szent János és követői. – Sokszor felvetődik a kérdés: minden korban lehet szentté lenni? Ki is tulajdonképpen a szent, milyen eszmény áll előtte? Nagyon jól ismerjük Bosco Szent János életét. Tudott a modern kornak eszményt adni, követőkre talált, akik ma is az ő szellemében tudják szolgálni embertársaikat.
9. Febr. 20: **A népek térítői:** Szent Cirill és Metód és az ezredforduló hithirdetői. – Az evangélium hirdetése minden korban kötelező. Krisztus Urunk szavai: „Menjetek az egész világra, hirdessétek az evangéliumot, kereszteljétek meg az embereket...” A parancs alól nincs felmentés. Az ezredfordulóban kapott a mi népünk is meghívást az evangélium szerinti életre.
10. Márc. 6: **Az ősegyház vértanúi:** Szent Polikárp, Szent Jusztinosz, Szent Perpétua és Felicitász, és a római egyház vértanúi. – Az ősegyház dokumentumai a vértanú akták. Ezek a történelmi dokumentumok hitelessége kétségtelen, értéke azonban az író személyétől függ. Hogyan látták saját kortársaik szenvedését és tanúságtételét. Betekintés az ősegyház irodalmi emlékeibe.
11. Márc. 20: **A nagybőjti idő szentjei:** Jeruzsálemi Szent Cirill és Szent József. – A nagybőjti idő a beavatás szentségeire való felkészülés ideje. Hogyan készítették fel az ősegyházban a keresztségre készülőket? Ennek egyik mestere Szent Cirill, akinek oktatásai bizonyosságul ránk maradtak.
12. Ápr. 3: **Magyar szentek:** Szent Adalbert, Boldog Gizella. A görög egyház szentje: Szent Hierothosz. – Nem ide akartak jönni, más volt talán a tervük. De az isteni Gondviselés dönt és állítja válaszút elé

az embert. Nincs kitérés előle. Az utak különbözők, de ebbe a házába vezettek.

13. Máj. 29: **Első szent királyunk:** Szent István személye, ereklyéi és tisztelete. – A szentté avatás az Egyház tanúságtétele a személy kiválóságáról. Méltó a tiszteletre. Nekünk magyaroknak ő az a személy, aki országát sziklára építette és a kereszténység által biztos alapra helyezte.
14. Megbeszélés szerint a Szent Jobb kápolna meglátogatása.

A búcsúkról

Életünknek vannak történései, amelyek velünk együtt változnak, szokásrendünkbe épülnek, velünk együtt gazdagodnak. Így vagyok a búcsúval, a búcsúkkal is.

Gyermekkori első búcsúélményeim az őszi hónapokhoz kötődnek. Amit talán először „tanultam meg”, az novemberhez, a mindenszentek ünnepéhez vezet: a másokért, az elhunyt szeretteinkért felajánlott temetőjárás, szentáldozás és szándékima együttese. Rögzült bennem, hogy halottainkért, a tisztítótűzben szenvedőkért is tehetünk valamit, mi élők, rokonok „búcsút nyerhetünk” részükre.

Majd később bővült a búcsú-cselekedeteink tárháza a szentképeim búcsúimáival, a kegyhelyek látogatásaival, a zárándoklatokkal, a részleges búcsút biztosító imádságos cselekedetekkel. Megtanultam e közben, hogy nemcsak mások büntetéseit, de a megbocsátott köznap i pogányságainkért járó büntetések enyhítését is segíthetjük a búcsús lelkiülettel, és azt is, hogy búcsúhoz vezet kötelességeink teljesítése, felebarátaink szolgálata, az önmegtartóztatás, katolikus hitvallásunk, tanúságtételünk, ha azokban jelen van Krisztus, a keresztény lélek és elkötelezettség. „Akár mondotok, akár hallatok valamit, tegyetek mindent Urunk Jézus nevében, így adhatok halálát általa Istennek, az Atyának.” (Kol. 3, 17.)

Másfajta élményeket is őrzök, a gyermekkori templombúcsúk emlékeit. Más és más volt a hangulata a kőszegi Jézus Szíve-búcsúknak, a környező falvakból a vele mi Szent Vid-búcsúnak vagy a peresznyei Mária-búcsúnak. Ezek az ünnepek kiléptek a templomból, nemcsak az egyházi közösség, a családok, a falu ünnepei voltak. A házak, a család-

dok kitárulkoztak és jöttek a rokonok, a barátok a nagymisét követő terített asztalhoz, a gyerekek a vásárosok sátrai között bókálászhattak, ott volt a „ringlis”, a körhinta, a búcsúra jöttek a mézeskalácsosok, a vásárfiát, a búcsúfiát árusítók. Ezeken az ünnepeken a szent és profán került egymás mellé, s az ünnep okán a köznapi, a profán is megszertelődött.

Búcsús emlékeim és búcsús gyakorlatom kincse a rendszerváltó évekből az akkor még a kőszegi „Pista pap”, Seregély érsek úr vezette rőtfalvi (Rattendorf) Nagyboldogasszony búcsú. Az első alkalommal több volt, más volt ez, mint a régi búcsúk. A kőszegiekkel együtt jöttek zászló alatt a kőszegfalvi svábok, a zsidányi horvátok, és a régi kegyképet őrző templomban évtizedek csendjét megtörve tört fel a „Boldog Asszony Anyánk”, az „Ó nagy Asszony nemzetünk reménye”. Azóta sem hagyhatom el ezt a búcsút. Igaz, hogy nem gyalogosan, autóval. Igaz, hogy ebben az évben is édesanyámmal, már tolókkocsival, de a régi búcsúk emlékével és a búcsúsok bizodalmaival.

Itt Albertfalván a Szent Mihály napi templombúcsú a régi gyermekkori búcsúimat idézi fel. A templom köré gyűlik ilyenkor az albertfalvi egyházi közösség és a kisvárosnyi lakótelep talán csak a vásárosok iránt érdeklődő része. De ilyenkor nyitott a templom és talán az oda máskülönben be nem térőt valami megszólítja, egy főhajtásra vagy csupán egy érdeklődő tekintetre készíti. A tavalyi harangszentelés óta, talán már a találkozásra hívó harangszó is figyelmeztet, megszólít, ha nem többre, megállásra kényszerít néhány templomot és Istent elhagyó vagy nem ismerő embertársunkat. Szekularizált világunkban ez is a templomi búcsú egyik hivatása.

Nekünk kell megtanítani őket, hogy a búcsú lényege szakrális, a szent, a Krisztus követő út, és ami a sátrak között történik, az is emberi és része az ünnepnek, de nem azonos azzal. Kell ez a figyelmeztetés, mert miből, kitől tanulhatná meg a hitehagyott, a vallást nem ismerő pesti sokadalom, hogy nem búcsú az, melyben csak a városi vigadalom van jelen. Nem búcsú az, amit Pesti-búcsúként hirdetnek, még akkor sem, ha egy évtizede azonos időben búcsúzhattunk el az utolsó orosz katonától. A mi felelősségünk, hogy megőrizzük a búcsúk tisztaságát, megőrizzük a búcsúk lényegét, a lelkiségét.

A millennium évében az albertfalvi Szent Mihály búcsút merjük ki-nyitni, magunk is nyitott lélekkel fordulunk az államalapító Szent Ist-

ván felé és figyelmezzünk a Szent Imre hercegnek szánt „Intelmek” egyik mondatára, amely latinul így hangzik: „Sis honestus”. A különböző fordításokban pedig ezt az üzenet közvetíti: „légy emberbecsülő”, „légy tisztességtudó”, „légy becsületes”. Milyen egyszerű, milyen tömör üzenet és milyen nehéz, milyen sok lemondással járó morális kötelezettség. Értékzavarodott világunkban az ünnepen legyen fülünk a hallásra és fogadjuk be ezt a nekünk is szóló üzenetet.

Szövényi Zsolt

Tisztelt Egyházközségi Képviselő Testület!

Több templomba járó hívőtársam nevében kérem Önöket, hogy szíveskedjenek legközelebbi összejövetelükön megtárgyalni azon kérésünket, hogy az Isten háza még inkább az elmélyülés, zavartalan imádkozás helye lehessen a jövőben.

Egyre jobban zavarják a szentmise legmeghittebb perceit is a keresztkasul száguldozó kisgyermekes sikongatásai, hangoskodásai. Nem a gyermekek ellen általában van kifogásunk, főképpen nem azok ellen, akiket a szülők csendben tudnak tartani, hanem azon szülők hozzáállását helytelenítjük, akik nem fékezik, vagy intik csendre kisgyermeküket a templomban, ami így lassan óvodai nyüzsgéssé alakul át. Tudom és megértem, hogy ezeknek a gyermekes szülőknek is joguk van templomba járni gyermekeikkel, de nekik is figyelemmel kellene lenni több száz hívő igényére is.

Több helyen hallottam már azt a megoldást megvalósítani, hogy a mise ideje alatt a gyermekek felügyeletét megoldották egy helyiségben, ahol valaki foglalkozott velük, hogy ne zavarják a szentmise áhítatát.

Sokunk nevében kérem, vizsgáljuk meg a lehetőséget annak, hogyan segíthetnének abban, hogy több százsz hívő zavartalanabban vehessen részt a 1/2 9-es szentmisén is.

Köszönöm, hogy meghallgattak és Isten áldását kérem munkájukra.

(Név és cím a plébánián.)

A levélben említett jelenséggel kapcsolatban várjuk kedves olvasóink megjegyzéseit, észrevételeit.

In memoriam P. Keglevich István

Íróasztalomon a gyászjelentés. A lap egyharmadán annak a lerombolt templomnak a képe, melynek újjáépítéséért élete végéig annyit harcolt.

Egy héttel a halála előtt a bazilikai ünnepi szertartást megelőzően fiatalok szórólapot nyomtak a jelenlévők kezébe, az évenkénti rendszerességgel általa szervezett városligeti misére invitáló sorokat. Csodálkoztam is, hogy mások dolgoznak helyette, jellegzetes alakját hiányoltuk is a millenniumi szertartáson. Szabadulása óta, ha ideje engedte, egyházi rendezvényeken mindig, mindenhol megjelent. Legalább harmincéves ismeretség fűzött hozzá, ebből Albertfalván több mint tíz évig jártunk diákmiséjére. Akkori plébánosunknak, Ormay atyának dicsőségére legyen mondva, nem zavarta, hogy segédlelkése miséjén a hívek kétszer annyian voltak, mint az övé. Pedig sokan nem szerették – amire bizony viselkedésével rászolgált –, hiszen magatartása valóban alkalmat adott arra, hogy megossza a híveket.

Míg egyesek rajongtak érte, mások mereven elutasították. Modern Savonarola! – mondták róla igen találóan sokan, s ahogy a középkori dominikánus, ő is keményen ostromozta híveit, embertársait, nem kímélve sokszor egyházi feljebbvalóit sem. Magával szemben legalább annyira szigorú volt, mint másokkal szemben.

Albertfalvi működésének idején rendszeresen meglátogatta családjukat, néha bizony a leghetetlenebb időpontokban. Ha éppen ebédidőben jött, hiába kínáltuk étellel, itallal, modern aszkétaként soha semmit nem fogadott el. Néha egy-egy pohár víz elfogadására sikerült nagy nehezen rábeszélni. Idegei köztudottan nem voltak rendben, amit én akkoriban egyértelműen a börtönéveknek tudtam be, amit igazságtalan koncepciók perек utáni ítéletek miatt elszenvedett. Ma már kissé másként látom, valószínűleg veszélytett lelki alkata is hozzájárult viselkedéséhez.

A sors különös kegyelme folytán egyetlen testvérének – aki kitűnő pedagógus volt – kollegája és főnöke lehettem. A tanár úr – aki „mindössze” három évet ült keresztény meggyőződéséért, koránt sem raboskodott tehát annyit, mint pap testvére – beszélgetéseinkkor is többször hangsúlyozta; „Lacikám, tudod, nincs szörnyűbb dolog a világon, mint ártatlannul senyvedni a börtönben. Évekig sötét zárkában raboskodni, megaláz-

tatások ezreit elszenvedni, mert vállaltad a legszebb hivatást, az ifjúság keresztény szellemű nevelését, lelki gondozását.”

Fogolytársai szerint István atya kihallgatásokon, tárgyalásokon számtalan esetben mindent magára vállalt, sokszor mások helyett is „vezekelt.”

Amikor engem megbántott – mert volt idő, hogy sűrűn megbántott – mindig azzal mentegettem magam és családom előtt: „Istenem mi lett volna velem, kibírtam volna akár egy évet is a szigorított cellában?” István atya teljesen ártatlanul raboskodott, mint a többszörös gyilkosok, tíz évet töltött el a márianosztrai börtönben. A kihallgatásokon, tárgyalásokon – különösen az utolsó szó jogán – rendkívüli bátorságról tett tanúbizonyságot. A koncepciók ítéleteket az ateista agresszió nyíltszíni vereségének tartotta és végig eszerint viselkedett.

Belső biztonságát mind ellenfelei, mind paptestvérei sokan fölényességnek tartották. A hetvenes évek elején fiatal házasként – a lakásunkhoz közeli ABC-beli vásárlásainknál rendszeresen találkoztunk vele. Akkoriban szabadulhatott, és hogy élni tudjon, kemény fizikai munkával az üzlet hatalmas portálüvegeit pucolta. Diplomás lelkész létére zokszó nélkül, nagy odaadással végezte munkáját, támogatott másokat, többek között idős özvegy édesanyját. Nagyon kevés plébános merte felvállalni személyét, még kisegítő lelkészként is féltek alkalmazni, az AEH részéről pedig állandó zaklatásnak volt kitéve. Legjobban az egyháziak meg nem értése fájt neki.

Amikor 1971-ben – szó szerint – kidobták a börtönből, ezekkel a szavakkal fenyegették meg: „ezután püspökei és barátai révén intézzük el magát”. Akkor még mosolygott az egészen és naivul azt hitte, őhozzá hasonló, megalkuvást, kollaborációt nem ismerő emberekkel lesz körülvéve. Hamar belátta, mennyire tévedett.

„Leprásként” bántak vele, nem fogadták be, mert legtöbbször nem merték, illetve nem is akarták befogadni, ennek visszahatása pszichéjére folyamatosan rombolta egészségét, komoly károkat, zavarokat okozva ezzel személyiségében.

Egyik szörnyű megaláztatásának tanúja voltam.

Gimnáziumunk kápolnájában nagy ünnepre készültünk. Kollégám az ünnep délelőttjén megkeresett és megkérdezte, jöhet-e István testvére az esti misére koncelebrálni. Tudtam, hogy az atya mennyire szereti iskolámat, a szomszéd utcában nőtt fel, a közeli cisztereknél érettségizett. Min-

den szál Szentimrevároshoz kötötte és ha utcán, villamoson, buszon összefutottunk, arcán gonoszkodó mosollyal sohasem felejtette el megkérdezni: „Hogy van a Caffka?” Így „C”-vel! Sohasem tudta elfogadni, megemészteni, hogy kedvenc Margit Intézetét 1955-ben Kaffkára keresztelték át. Hihetetlen boldogság töltötte el, amikor megtudta, 1996 augusztusában az iskolát visszakapta az építető szerzetesrend.

Alig várta tehát, hogy a régi-új iskolában az oltárnál szolgáljon. A kérdésre mint az intézet vezetője naivan azt válaszoltam: természetesen az esti misén szívesen látom. Délelőtt váratlanul bejött a gimnáziumba és egy órán át csendesen imádkozott a kápolnában. Amikor a mise előtt negyed órával a beöltözéshez megérkezett, a sekrestyében megfagyott a levegő. Akkor már tudtam, ebből nagy baj lesz. Próbáltam – elég ügyetlenül – a feszültséget oldani, nem sok sikerrel. A főcelebráns halani sem akart arról, hogy István atya vele koncelebráljon. A két ember közti feszültség okát persze nem ismerhettem, csak mint házigazda a helyzet fonákását, kellemetlenségét tapasztalhattam. Sem ezután, sem ezelőtt nem láttam annyira elkeseredettnek, mint akkor. Közel állt a síráshoz, pedig a legkeményebb fából faragták, megtörni sohasem lehetett, elérzékenyülni nem hiszem, hogy sokan látták.

Csak jelenlévő testvérőccse szemében láttam egy fénylő könnycsepet, aki sokkal érzelmesebb és érzékenyebb volt nála.

Nagy álma a városligeti Rákosi által leromboltatott templom újjáépítése volt. Az utóbbi években szinte csak ezért dolgozott, szervezett, agitált. Nem értette, miért nem támogatta őt ebben a harcában a hivatalos Egyház. Sokan úgy gondolták, a Regnum Marianumnak, mint épületnek az újjáépítése volt neki fontos, holott számára mindennél többet jelentett a magyar ifjúság jövőbeli sorsa, ugyanis szilárd meggyőződése volt, hogy a mai fiatalok megmentése csak Mária Országán keresztül megvalósítható.

Valóban modern Savonarola volt. A középkorban valószínűleg őt is megégették volna. Pedig a legtöbb dologban, így az alapkérdésekben mindig igaza volt. A módszere, ahogy a dolgokat megközelítette, volt vitatható, elsősorban toleranciahiánya, kompromisszumképtelensége okozta legtöbb konfliktusát. És természetesen embertársainak empátiahiánya, hogy beleképzeljék magukat a türelmetlen, izgágának tűnő embernek a lelkivilágába, hogy átérezzék a másik ember börtönszenvedéseit, a rakodómunkát és az ablakpucolást.

Nem véletlen, hogy leginkább azok értették meg őt, akik vele együtt legjobban megszenvedték a bolsevizmus minden igazságtalanságát, gyötrelmét.

Nem tudott, nem akart realista lenni. Egész életében mindig naiv idealista volt. Mikor társaságban betegnek, zavarodottnak, sőt megháborodottnak mondták, mindig ezzel próbáltam megvédeni: „Nyolcszáz esztendővel ezelőtt Assisi Szt. Ferencet is bolondnak tartották.”

Biztosan tudom, hogy mindazok, akik életében súlyosan bántották, mellőzték, pár év múlva szégyellni fogják mindazt, amit ellenében tettek vagy mulasztottak, mind ahogy a szentéletű hercegprímás régi bírálói, becsmérői is mára már igencsak csendben vannak.

Ez azonban már őt nemigen érdekli. Ő már az Igazság birtokában van. Hiszem, hogy míg porlandó teste a Kozma utcai Új Köztemetőben nyugszik, lelke az igaz emberek társaságában, igen közel van a Teremtőhöz. A Földön mindig elégedetlenkedő ember most már végleg megnyugodva várja a Feltámadást.

István atya nyugodj békében!

Süsmegh László

Itt (sem) nyugszik Keglevich István

A fenti cím – úgy lehet – sokakat meghökkent, egyeseket talán meg is botránkoztat. Pedig ezt a szójátékot István atya mondta el nekem alig több mint egy éve, mikor egy temetésről hazafelé utaztunk: Tudod, én azt szeretném, ha a síomra ez lenne majd kiírva. Hányan bámulnának!

Igen, az ő személyiségének ez a „meghökkenés”, langyos nyugalomból, önszeretetünkől való kilódítás alapeleme volt.

Sajnos, már múlt időben kellett írnom. Meghalt István atya.

Bár sűrűn találkoztunk, hosszú ideig fogalmam sem volt súlyos betegségéről. Még értem aggódott legutóbb, és foglalt imáiba felgyógyulásomért, most pedig ott kellett állnom a virágokkal ékes ravatal előtt, ahol a feszület alatt paptársai körében, híveinek sokasága mondott köszönetet érte a Teremtőnek. Csendben, áhítattal szállt a jól ismert zsolozsmás énekek hangja, amit Beer Miklós püspök atya búcsúztatása követett. Úgy

éreztem, szívem legmélyéig érnek szavai: „István atya igaz, küzdelmes élete, apostoli lelkülete és az ÜGY iránt érzett konok elhivatottsága mindannyiunknak például szolgál.” Mária Ország – REGNUM MARIANUM – ez volt életének minden álma és célja. Felépíteni az Országot a szívekben itt és a trianoni határokon túl – és a Templomot azon a helyen, ahol a brutális vörös terror felrobbantotta. Ezért vállalt mindent – börtönt, nélkülözést, mellőzöttséget, „megalázó” munkát. És nevelt minket, kiskölykök ALFÁ-sokat, szórta a magot, és remegve figyelte, nő-e már a kalász.

Igen, atya. Növekszik. Most már a gyermekeinket vitted táborba, az ősi Magyarország csodás tájaira, és „piskáltad” őket úgy, mint hajdan mi velünk tetted. Hála legyen érted a Fennvalónak, aki nekünk adott itt a földön, hogy ne hagyj nyugalmat nekünk hibáinkkal, bűneinkkel szemben. Nehezen tudtunk megérteni néha Téged, de férfikorom deléről visszaneézve hálásan köszönöm Neked azt, amit építettél. Bennem, körülöttem. Hiszem, hogy áldozatos munkád nem csak lelkemben és családomban hagyott mély nyomokat. A „VII. ker. Csibészklub”, a már deresedő hajú cserkészek, a rab paptársak és a barátok sokasága őrzi emlékedet.

Ilyen gondolatok zúgtak-kavarogtak bennem, míg a hömpölygő tömeg végighullámozott a koporsó nyomában ahhoz a kiszáradt, öreg tölgyhöz, melynek tövében elhelyezték. (véletlen lenne? vagy a Gondviselés műve a helyszín?) Rajta a felirat: Keglevich István élt 71 évet. Lelki szemeimmel kiegészítem Gárdonyi Géza végrendelkezéséhez hasonlóan: „Csak a teste”. Jó volt látni régi ALFÁ-s társaimat az emberek között (bár lehettek volna többen is), mert az atya szelleme átnyúlva az Időn újra egymásba tette kezeinket. Mikor aktuális ez jobban, mint a Jubileumi Szentévbem, amely sürgetően követeli tőlünk a megújulást és a kiengesztelődést?

A friss sírt közben elborítják a virágok, és az emberek ajkáról egymást követik a hitvalló énekek hangjai: Himnusz, Boldogasszony Anyánk, Székely Himnusz. A szeptemberi nap forrón perzsel, mégsem mozdul senki: búcsúzunk, és ez akkor is fáj, ha tudjuk, hogy csak egy kis időre....

Istenem, add, hogy megértsük, elfogadjuk és folytassuk azt a küldetést, amiről az Ő élete tanúságtétel volt:

„Égő, tüzes parázs, égesd, égesd a szám,
ne tudjak hallgatni tovább...”

Nágl József

Tanévnyitó a Don Bosco iskolában

Kedves Gyerekek, Szülők! Tisztelt Vendégeink, Tartományfőnök Atya,
Polgármester Asszony, Képviselő Urak és Pedagógus társaim!

Abban a szerencsés helyzetben lehet részem, hogy a kettős Jubileum évében, Krisztus Urunk születésének 2000. és a keresztény magyar államiság 1000. évfordulóján állhatok itt és jelenthetek nektek, leendő elsőöknöknek valami új, izgalmas kezdetet, hiszen az ezredforduló évében kezdhettek meg iskolai tanulmányaitokat. Új lesz annyiban, hogy holnap először veszitek vállatokra iskolatáskátokat, először kaptok házi feladatot, először dolgoztok az új tankönyvekben és füzetekben. Új barátokat, ismerősöket fogtok megismerni. Tanító nénitek mindebben segítségetekre lesz. A most megkezdett tanulás egész életeteket végigkíséri. Amikor ma este ágyba bújtok, remélem, izgatottan kérdezitek meg Anyutól, Aputól: – Ugye, már csak egyet kell aludni?

A nyolcadikosoknak némi szomorúsággal vegyült várakozást jelent ez az év, hiszen pillanatok alatt elrepül majd és nemsokára ott álltok a felvételi és a ballagás előtt.

Amikor elvállaltam ezt a megbízást, megfogalmazódott bennem, hogy olyan iskolát szeretnék vezetni, mely magas szakmai színvonal mellett a családdal együtt biztosítja a legsebezhetőbb korosztály, a serdülő fiatalok vallásos nevelését.

A minap kezembe akadt egy újság és benne egy latin mondás: „Quem dii odere, paedagogum facere.” – Akit az istenek gyűlölnek, pedagógussá teszik. A mondás még abból az időből származik, mikor a pedagógus szó, a gazda gyereket kísérő, nagyon művelt rabszolgát jelentett.

Mára sokat változott a világ, elvileg a pedagógus is szabad ember. Sajnos nem a szellemi értékek megbecsülése nő, hanem az egyre hátrányosabb helyzetű, eldurvuló légkörben példaképet nem találó gyerekek száma.

Akkor mi vonzza fiatal kollégáimat erre a pályára? A fizetés? Nem hiszem! A köztisztlet? Ugyan már! Talán a néhány hetes szabadság, amikor leltározhat, pótvizsgára készíthet fel, vagy átélheti a táboroztatás idegfeszítő felelősségét?

Nehéz erre választ adni, de létezik egyfajta hivatástudat, mely ebbe az irányba lökdösi az embert.

Ha mindez kiegészül a mélyen megélt hittel, már ott vagyunk a keresztény nevelés határmezsgyéjén.

Ennek célkitűzése, hogy megteremtse a szeretet légkörét az iskolai közösségben, segítse a fiatalokat abban, hogy személyiségük kibontakozzék a nevelés és az oktatás szoros egységében.

A katolikus iskola azért tanít és nevel, hogy belülről alakítsa az embert, mert minden tudás, mely mögött nem áll biztos erkölcsi háttér, holt tudássá lesz.

Hiszem és vallom, hogy egyházi iskoláinknak missziós feladatuk van: művelődési-nevelési centrumként kell működniük saját egyház-községükön belül.

Don Bosco „Megelőző Lelkiségenek” segítségével a tanórákon és az azt követő szabadidőben megfelelő programok kidolgozásával reális alternatívát tudunk nyújtani mai világunk humánusmot nem ismerő negatív hatásaival szemben. Sajnos mindez kevés, ha nem párosul a családi háttér azonos értékeket közvetítő nevelési elveivel.

Mindez kell, hogy szilárd alapot képezzen a jelen, s jövő magyar keresztény ifjúsága számára, amit Bosco Szent János nagyon egyszerűen és frappánsan így fejezett ki: „Neveljünk becsületes állampolgárokat, jó keresztényeket, és végül boldog lakókat az égnek.”

Ennek reményében a tanévre és a munkás hétköznapiakra mindannyiunknak sok sikert kívánok!

Ezzel a 2000/2001. tanévet megnyitom!

Koblencz Attila
igazgató

Napló emlékfoszlányokból

Zarándokút Olaszországba

1. nap, a zarándokút kezdete. István atya hajnali szentmiséjén fél szemmel az ott összegyűlt utastársakat figyeltem, ami bevallom, kissé megzavarta a szentmise átélését. A pakolás és buszra szállás alatt végül is megismerkedtünk, akik még nem ismertük egymást. Vezetőink, Ilike és Gábor, még ki sem világosodott, már traktálni kezdtek bennünket, egyelőre csak anyagi jókkal (sütemény és egyházi pálinka, üdítő). Mire átértünk Ausztriába, megkaptuk a szellemi javak első részét, egy teljes leírást utunk fontosabb látnivalóiról. Az egész zarándokút alatt, amikor a buszon volt rá idő, Ilike és Gábor folyamatosan meséltek, magyaráztak, szellemileg frissen tartva bennünket, felkészítve a látnivalókra. Köszönet érte. Első megálló Padova, séta, a végtagok kinyújtóztatása. Az első „igazi” megálló. Szent Antal Bazilika (Basilica San Antonio), a szent sírjával. Itt ért először az az élmény, hogy mi otthon tisztelünk időben és térben távoli embereket, és egyiküknek itt van kézzel foghatóan a sírja. A bazilika után rövid városnézés Mézesmacska (Gattamelata) lovasszobrával. Szállásunk a városban egy jól karbantartott szállodában volt, ahol igazán nem „zarándok-vacsorával” vártak bennünket. Az éjszakai apró incidenseket leszámítva békében telt. (G)

2. nap. Az éjjeli zajok miatt kissé kialvatlanul, de a ránk váró, lelünknek és szemünknek felüdülést ígérő élményekre várva jókedvűen indultunk útnak. A reggeli szentmise a Szent Lipót templomban volt, majd irány San Gimignano, egy csodálatos középkori városka, a „tornyok városa”. Ezt az élményt István atyának köszönhattuk. Innen Sienába vitt az utunk, Szent Katalin városába. Megnéztük a Dómot, és a szép, kagyló alakú teret, a Piazza del Campot (a Gusztai a várát is). Útban szállásunk, Fregene felé, elmondtuk a rózsafüzért (majd ezt követően minden nap, a programokból hazafelé). Reggelente az Úr angyala, esténként pedig a rózsafüzér keretezte be napjainkat, hangsúlyozva zarándokutunk jellegét. Este érkezünk meg a tengerpartra, ki-ki megkapta szobáját és fáradtan dőltünk az ágyba. Pedig az élmények később sűrűsödtek. (K)

3. nap, Róma. Korai kelés után irány a várva-várt Róma (sem én, sem Klári még nem jart erre). Szerencsére korán érkezünk a Szent Péter

bazilikához (Basilica di San Pietro), így lehetőség volt a csendben elgondolkodni, íme itt vagyunk. Az ünnepélyes érzést fokozta a Bazilikához tartozó kápolnában tartott szentmise. Énekünk egészen a Magyar kápolnáig hangzott. Ja igen... eközben a Magyar kápolnában, több üres kápolna mellett, angolszászok tartózkodtak. Következett az első római látnivaló-özőn. Vatikáni-múzeum rohanvást a tömegben, újból a bazilika (ekkor már turista-látványossággá alakulva), majd tömény, jól átgondolt, gyakorlatilag teljes keresztmetszetet nyújtó városnézés. Vezetőinknek sikerült talán a legjobb helyi idegenvezetőt beszervezniük, aki talán még a lelkét is beleadta előadásába. Természetesen engem legjobban a Pantheon hatalmas betonkupolája nyűgözött le, amely majd kétezer éve áll. Este kissé fáradtan érkezünk a Hotel Miraggioba, ahol már jó nagyot aludtunk. (G)

4. nap, Róma. Fregenéből egyenesen Tre Fontane-ba mentünk, ahol Szent Pált lefejezték. A három forrás templomában ünnepelt szentmise után megtekintettük a Jézus Kistestvérei nővérek központját, ahol a nővérek kiképzése folyik. Igazi nemzetközi találkozó volt. Olaszországban szlovák nővér szavait tolmácsolták magyar közönségnek. Végezetül felszereltük magunkat a trappista szerzetesek italaival, csokoládéival. Ezután nagy lélegzet, irány a Szent Pál Bazilika (Basilica di San Paolo). Engem személy szerint ez a templom fogott meg legjobban. A kevés látogató, a csend és talán az építészeti stílus lehetővé tette a személyes elmélkedést, szemlélődést. Itt már éreztük a zarándokút „fizikai terheit”, mert rövid pihenő után elindultunk az újabb főtemplom, a Szent Lőrinc Bazilika meglátogatására. De még Szentévbén sem mehet minden flottul, a templom zárva volt. Végül a társaság elhatározásra jutott, búfelejtőnek nézzünk meg egy római bevásárlóközpontot. Talán ez volt sofőrjeink egyetlen tévedése az út folyamán. (G)

5. nap, Róma. Utolsó napunk Rómában egy hajnali szentmisével kezdődött a tengerparton, egy egyszerű, de meghitt templomban. Első állomásunk a Bilincses Szent Péter Bazilika (Basilica di San Pietro in Vincoli), ahol gyönyörködhattunk Michelangelo Mózes szobrában. Majd a Basilica di Santa Maria Maggiore és a Jeruzsálemi Szent Kereszt Bazilika csodáival ismerkedtünk. Néhányan gyalog indultunk a Szent János Bazilika (Basilica di San Giovanni in Laterano) felé, jól esett egy kis séta Róma utcáin, megállva Szent Ferenc szobránál. Megkoszorúztuk a bazilika magyar emlékművét, majd István atya végigvezetett

bennünket egy csodálatos, bensőséges keresztúton (számunkra a zárándokút csúcspontján). A csoport nagy része felment a Szent Lépcsőn, kis nézelődés, majd indulás vissza Fregenebe. Este gyönyörködtünk a tengerben és kagylót szedtünk. (K)

6. nap. Minél délebbre mentünk, annál több eső esett. Fújt a szél és hűvös volt, „igazi” mediterrán időjárás. Első állomásunk Montecassino bencés monostora. Sajnos (hála Isten) a köd miatt igazán nem lehetett élvezni a meredek szerpentint, a mélybe vesző sziklafalakat. Maga a monostor, mivel vadonatúj (köszönhetően az angoloknak 40 éve – mesélte Miklós), nekem nehezen engedte meg az igazi áhítatot. Node se baj. Az idő javult, és megérkeztünk San Giovanni Rotondóba, Pio atya „birodalmába”. Aki volt már falusi búcsú vásári forgatagában, az elképzelheti. Pio atya kicsiben-nagyban, világítósan. István atya szentmiséjén a Bazilikában, és Pio atya sírjánál volt igazán lehetőség a zárándokút lelki átélésére. Immár jó időben jutottunk ki az Adria partjára (még sosem láttam) Manfredóniánál, Nagy Lajos királyunk hadjáratainak ellátóközpontjánál. Szállásunk egy apácakolostorban volt. Első osztályú ellátás, szállás, bőséges vacsora és reggeli. (G)

7. nap. Reggel Manfredóniában az apácáknál tartottunk szentmisét, utána finom és bőséges reggelit kaptunk. Majd irány Loreto. A tengerparton utaztunk végig, gyönyörködtünk a napsütötte Adriában. Loretóban litániát mondott István atya, majd megnéztük a Szent házat (Sacra Casa), benne a csodálatos fekete Madonnát. A városban ünnep volt, fúvószcenekar, lovasverseny. Délután indultunk tovább, utolsó szállásunk Milano Marittima (Hotel Schiller) felé. Vacsora után még sétáltunk egyet, leszaladtunk a tengerpartra, újabb kagylókat gyűjtöttünk. (K)

8. nap, utazás haza. A meglehetősen korai indulás után irány Magyarország. Búcsú az Adriától, ismét a Po-síkság. Azt hittük, hogy ez már a levezető nap, ahol semmi, a zárándoklattal kapcsolatos nem történik, és egyáltalán. Tévedtünk. István atya egyháztörténeti és teológiai előadása következett több részben. Áttekintette az utunkhoz kapcsolódó egyházi történetéseket, tanításokat, az ősegyház kialakulását, fejlődését. Az előadás annyira élvezetes volt, hogy még a nem zárándoklaton lévő utastársaink is figyelmesen hallgatták. Gyakorlatilag végig csend volt, és a végén taps. Mikor belemelegedtünk, tapsot (és éneket) kaptak sofőrjeink, és természetesen két vezetőnk is (Ilike és Gábor) önzetlen

társadalmi munkájukért. Ilyen módon az idő hamar elszállt, és késő délután már elkezdjük kirakni vidéki társainkat. Végezetül, reméljük mindenki nevében, szeretnénk köszönetet mondani István atyának a lelki irányításért és vezetésért, Ilikének és Gábornak az út megszervezéséért, lebonyolításáért, és természetesen útítársainknak, akik fegyelmезetten, jókedvűen és veszekedés nélkül „élték át” zarándoklatunkat. Fogadkoztunk is a végén, hogy jövőre ugyanígy, talán... (K, G)

Klári és Gusztó

(Winkler-család)

Millenniumi zarándoklat Székesfehérvárra és Bodajkra

Az AKTK Döngicsélő Nyugdíjas Kör meghirdette Székesfehérvárra és Bodajkra 2000. szeptember 9-re tervezett zarándoklását, melyet a kifüggesztett plakát szerint dr. Juhos Katalin polgármester asszony támogatott.

A zarándoklaton negyvennégyen vettünk részt. Az albertfalvi Szent Mihály templom elől 8 órakor indultunk.

Utunk első állomása Székesfehérvár volt. Itt megcsodálhattuk a sok szép egyházi és történelmi nevezetességek közül a Prohászka templomot, a Szent István székesegyházat, a püspöki palotát, az egyházmegyei gyűjteményt, a ferencesek templomát, a Ciszterci Nepomuki Szent János templomot a sekrestyével együtt, a Karmelita templomot és rendházát (ma ez az idős papok otthona).

Zarándoklásunk kifejezéseként mindenütt imádkozással és énekléssel adtunk hálát a jó Istennek, hogy segítette közösségünket ezt az utat megjárni. Kiemelkedő esemény volt, hogy a Szent István székesegyházban Horvát Imre kanonok plébános úrral együtt a Jubileumi Szentév teljes búcsú imádságot elmondhattuk. Nem feledkeztünk meg Kaszap István és Prohászka püspök sírjánál imádkozni. Lehetőségünk volt megcsodálni a Szent Anna kápolnát is.

Lelkünket és tudásunkat gazdagította és gyarapította a kapott tartalmas ismertetés és vezetés, pl.: Horváth Imre kanonok plébános atya – aki valamikor Albertfalván is volt káplán – kb. 45–50 perces elmélkedést és vezetést tartott. A lelki és szellemi töltekezés után finom ebéd várt bennünket a Korzó étteremben. A székesfehérvári program 4 óra után véget ért. Ekkor elindultunk utunk másik állomására, Bodajkra.

Bodajk a Segítő Mária kegyhelye, és főbúcsúja szeptember 8. Kiszaszony napja. A búcsú megnyitójára 17 órára meg is érkezünk. Az ünnepélyes megnyitó Veni Sanctével kezdődött, majd üdvözlő beszéd következett, ebben az albertfalvi zárandokokat külön is köszöntötték. Elénekeltek a Loretói litániát, majd a keresztútjárás következett a Kálvária dombra. A plébános atya a rendkívüli keresztutat Báthori László Magyar Kálvária c. könyvéből végezte. Ez emlékeztetett a magyarság ezeréves történelmének szenvedéseire a keresztút 14 állomásán keresztül, mely a millennium kapcsán időszerűként hatott.

Az ünnepi szentmise 19 órakor kezdődött, melyen öt atya koncelebrált, köztük Kiss-Maly László atya, az új káplánunk. A homiliában a Székesfehérvárról érkezett atya részletes áttekintést adott a bodajki Segítő Mária kegyhelyről, és Szent István, Szent Imre és Szent Gellért püspöknek a kegyhelyhez fűződő kapcsolatáról és látogatásáról.

A szentmisét gyertyás körmenet zárta, melynek végétével elköszöntünk a bodajki Segítő Mária kegyhelytől.

A buszon hazafelé úgy értékeltük e szép napot, hogy lélekben meg erősödöttünk, de testben kissé elfáradtunk. Az Úr anyaga elimádkozásával nyugtáztuk a jól sikerült napot. Egy kérdés azonban nyitva maradt: Mikor lesz a következő kirándulás?

Csernus Gáspár

Köszönetnyilvánítás

Az Albertfalvi Keresztény Társas Kör (AKTK) Családos Csoportja és a Szent Mihály plébánia Családközössége ezúton is köszönetet mond azoknak

– a szervezeteknek, döntéshozó személyeknek, akiknek anyagi támogatása lehetővé tette családjaink számára a CSALÁDOK TÁBORA 2000 jubileumi családos lelkigyakorlaton való részvételt:

Albertfalvi Don Bosco Iskolaalapítvány

Esztergom-Budapesti Főegyházmegye Pasztorális Szakterület

Kristóf József önkormányzati képviselő

Budapest Főváros XI. kerület Önkormányzat;

– az áldozatos fiataloknak, akik gyermekeink felügyeletével lehetővé tették a szülők lelki elmélyülését:

Pálos Ildikó, Kiss Anikó, Ludmány Anna, Marsi Katalin, Ötömösy Gyöngyvér, Heiszer Gyula, Keresztfalvi Imre, Mátyási Domonkos, Mátyási Péter.

Bató András

a plébánia családpassztorációs felelőse

Jubileumi lelkigyakorlat és családos tábor Leányfalun

Családos táborozásunknak ezen a nyáron a Szent Gellért Lelkigyakorlatos Ház adott otthont. Bizonyára sokak számára ismerős ez a hely és kellemes emlékek jutnak eszükbe az ott töltött napokról. Számomra mindig a lelki feltöltődés napjai ezek. Idén a Nagy Jubileum megünneplésének jegyében Prof. Dr. Somfai Béla jezsuita atya vezetésével lelkigyakorlatoztunk.

Az előadások témái összefoglalva a következők voltak:

1. A megtestesülés és a megváltás titka. (A házasság mint a megtestesült szeretet kibontakozása a történelemben térben és időben, és ennek szexuális jelentősége.)
2. Az Egyház a megváltás művének folytatója. (A család mint az egyház munkájának a házon belüli folytatója – miniatűr egyház vagy házi egyház.)
3. Megtérés - saját megtérésem.
4. A megváltást ünneplő közösség. (A család megváltást ünneplő közösség, családi vagy házasársi – házassági – lelkeség kialakításának szerepe.)
5. A megváltott nép a világban. (A megváltás világban való terjedésének eszköze a család.)

A témákhoz kapcsolódóan útmutatást kaptunk a Magyar Katolikus Püspöki Kar *Boldogabb családokért* körleveléhez.

Plébános atyánk két év után újra el tudott jönni fél napra a családok táborába. Megajándékozott minket annak az előadásának összefoglalójával, amelyet Csillebércen a jubileumi országos családtalálkozón tartott a házassági eskü szokásának kialakulásáról, a házasságkötés szertartásának e magyar specialitásáról. (Ez az előadás nyomtatásban is elérhető lesz.) Ezután István atya megbeszélte velünk a soron következő iskolaév családközösségünket érintő főbb programjait:

I. CSALÁDOS SZENTMISE : 2000. szeptembertől 2001. májusig minden hónap harmadik szombatján délután fél ötkor kezdődik, amely érvényes a következő vasárnapra.

István atya a családos szentmisék liturgikus felelőseitől és a résztvevőktől a következőket kérte:

- a hívek könyörgései a családok, a közösség aktuális kérései legyenek;
- a főljánláshoz a szokásokon kívül egy kis kosarat is vigyenek az adományvivők az oltárhoz, amelyben a gyerekek és a felnőttek szándékai találhatók összehajtott papíron vagy kis borítékban (ezeket célszerű már otthon elkészíteni a szentmisére való készülődés részeként!);
- a nagyobb fiúgyerekek (óvoda nagycsoportostól) jöjjenek ministrálni;
- az éneklésre legyen külön gondja a liturgikus felelősnek.

A családos szentmisék időpontjai és liturgikus felelősei:

2000. szeptember 23. KINDELMANN CSALÁD

2000. október 21. RISZTERER CSALÁD

2000. november 18. LUDMÁNY CSALÁD

2000. december 16.	GERE CSALÁD
2001. január 20.	FEJES CSALÁD
2001. február 17.	DORMÁN CSALÁD
2001. március 17.	MEDGYESSY CSALÁD
2001. április 21.	CSEH CSALÁD
2001. május 19.	PAÁL CSALÁD

A misék minden alkalommal **16 óra 30 perckor kezdődnek.**

II. ELSŐ PÉNTEKI ENGESZTELÉS

Az elmúlt két évhez hasonlóan 2000. szeptembertől 2001. májusig **minden hónap első péntekjén este 9 órakor** a templomban Jézus szíve tiszteletére és engesztelésére a családok csendes szentségimádást tartanak a plébánia családjaiért. A szülőkön kívül részt vehetnek fél vagy egy órát csendesen imádkozni tudó gyerekek is. Minden alkalommal gyóntatás is van, majd a szentségimádás után áldoztatás lesz, végül közösen elimádkozzuk a kompletóriumot.

III. SZENT CSALÁD VASÁRNAP KÖZÖS ÜNNEPLÉS

Az idén december 31-re, Szilveszter napjára esik a szent család vasárnapja, ezért a közös ünneplés valószínűleg elmarad, de plébános atyánk nem zárja ki ennek lehetőségét, ha néhány család jelzi részvételi szándékát.

IV. A CSALÁDKÖZÖSSÉG BEKAPCSOLÓDÁSA

A JEGYESOKTATÁSBA

A következő jegyesoktatási kurzus megindítását 2001. húsvét után tervezi István atya. Előre meghatározott témák előadását, a családoknál az egyes kérdések helyszíni megbeszélését a családközösség családjaitól várja. A táborban nem akadt egyetlen vállalkozó sem. Jó lenne, ha húsvétig a közösség képes lenne szeretetéből a házasságra készülőknek ajándékolni tapasztalataiból, idejéből.

V. HÍRLEVÉL SZERKESZTÉSE ÉS TERJESZTÉSE

A hírlevél szerkesztését Dormán György, a terjesztést Kindelmann Győző vállalta.

VI. CSALÁDOK TÁBORA 2001.

A családok lelkigyakorlat következő évi várható időpontja és helye:
2001. július 18.– július 22., Leányfalu.

Családjaink tehát ugyanitt, a Duna tőszomszédságában táboroznak jövőre is. A folyóparti séták nyugalma segít még jobban elmélyülni az imában és ha kicsit távolabb tekintünk, szép kirándulásokat tehetünk a Dunakanyarban.

Remélem – ahogy eddig is tettük – a következő évben is eljutunk Visegrádra, hiszen mindannyian jól éreztük magunkat a játszótéren és még a bobbályát is kipróbálhattuk. A kirándulásról kellemesen elfáradva érkezünk vissza a Lelkigyakorlatos Háza.

A következő nap reggelén különleges élményben volt részünk: Nagyboldogasszony napján köszönthettük a Szent Jobbot. A ház előtt a menetnek integetve megvallottuk hitünket és nemzeti tudatunkat.

A tervezett éneklésre ugyan nem került sor, de úgy érzem sokunk lelkében szólt az ének:

Hol vagy, István király? Téged magyar kíván.

Gyászos öltözetben, Te előttem sírván."

Szent István, könyörögj érettünk!

Segítsd népünket a keresztény hit megtartásában !

Paál Kati

*** ÚJ KÖNYV * ÚJ KÖNYV * ÚJ KÖNYV * ÚJ KÖNYV ***

„A mi nyelvünk” – Íróink és költőink a magyar nyelvről

Szerkesztő: Grétsy László

Költők és írók mondják el gondolataikat, érzéseiket legfőbb munkaeszközükről, a magyar nyelvről. A kötet kétszázhatvan magyar költőnek és írónak négyszázhatvanöt olyan versét, versrészletét, prózai szemelvényét tartalmazza, amely anyanyelvünkről szól, nyelvünk kifejezőerejét, gazdagságát, sajátosságait ecseteli, méltatja. Közli a szerzők rövid életrajzát is. A könyv a millennium tiszteletére jelent meg.

**A templomban a könyvespultnál kedvezményesen
3.950 forint helyett 3.000 forintért vásárolható meg.**

Tiszai környezeti nevelési tábor

Jánd 2000. augusztus 7–13.

„Ilyen még nem volt!” – gondoltuk, mikor elindultunk a kerékpárokkal és mentőmellényekkel megrakott teherautó nyomában... és valóban: ez volt az első kifejezetten környezetvédelmi tábor 8 éves iskolai életünkben, azzal a sajátossággal, hogy nemcsak a nyeregben, hanem a keskeny kenuban ülve is otthon kellett éreznünk magunkat. Ez okból kifolyólag a legizgatottabb indulást és legfelszabadultabb érkezést éltük meg a tábor kezdetén és végén.

Közel hatórás buszút után érkezett meg a vállalkozó szellemű csapat Jándra, az Általános Iskolába, ill. Óvodába. Már a hálótermekbe való bejutás is élményt jelentett: 1., 2. osztályos tantermekben aludtunk, vaságyakon. Élményérzetünket fokozta az udvaron lévő focipálya és az ovisok fajtájszötere. Ezeken a helyeken éreztük legothonosabban magunkat.

Első délután terepszemlét tartottunk a jándi gátszakaszon, kipróbáltuk a kerékpárokat terepen. Néhányan még Gulácsra is ellátogattunk, 20 km-es bemelegítő edzést tartva.

Másnap került sor leghosszabb biciklitúránkra: Tákos–Csaroda úticéllal. Első megállónk útközben a vásárosnaményi híd alatti vízmérce volt, ahol előadásokat hallhattunk az idei és régebbi nagy árvizekről, a Tisza-szabályozásról, a vízállásjelentés és vízmérce összefüggéseiről. Ezután a tákosi „Meztőlábas Notre Dame”-ba mentünk, melynek nevezetessége a döngölt sárpadló és a paticsfal (sárral tapasztott sövény).

Csarodán előbb megnéztük a régi református templomot a mosolygó szentekkel és a szép haranglábbal, majd igen hepehupás úton ugyan, de megérkeztünk a tábor egyik csúcspontjához: a *csarodai Báb-tava láphoz*. Itt magas színvonalú előadást hallhattunk a láp keletkezéséről, állat- és növényvilágáról. Megcsodáltuk az óriási tőzegmoha-szőnyeget, gombacsoportokat, gyapjúsás-zsombékokat. Közben hallgattuk a nádas, és a rezgőnyár-liget utánózhatatlan susogását. Akadtak tanárok, akik a biztonságos fahidat elhagyva ingoványos talajon próbáltak szerencsét, ám a kritikus pillanatban segítő diákkezek nyúltak feléjük, és kimentették őket a lápból.

Nagy melegben tettük meg a visszafelé vezető utat, ám otthon jól esően nyugtáztuk, hogy aznap 40 km-t hagytunk a hátunk mögött. Délután meghallgattuk a jándi MILLENNIUMI EMLÉKMŰ keletkezésének történetét Kakuk Mihály bácsitól.

Este a gát környékének békéjét *számháború* zaja verte fel. Az ütközet a szürkület miatt mérsékelt áldozati aránnyal zárult.

Szerdán délelőtt a Nyíregyházi Környezetvédelmi Felügyelőség munkatársai tartottak gyerekeket és felnőtteket egyaránt igencsak motiváló gyakorlati részekkel fűszerezett előadást a Tisza cianid- és egyéb szennyezettségéről, a szennyeződés mértékének vizsgálati lehetőségeiről. Mikroszkóp alatt vizsgálhattunk pl. frissen fogott szitakötőlárvákat és algákat.

Délután személyesen is ellenőriztük a Tisza vízminőségét a jándi strandon való lubickolás során, majd elkarikáztunk Tarpára. Itt megnéztük a templomot, meghallgattuk Attila bácsi lenyűgöző előadását Esze Tamás, tarpai jobbágyról. Majd továbbmentünk egy mintagazdaságba, ahol őzikéktől kezdve juhokon át a mangalicáig és nyusziig rengeteg állatot láttunk.

A tábor 4. napján, csütörtökön következett be a *nagy* – felnőttek számára igencsak adrenalin szintet növelő – *pillanat*, mikor diák és felnőtt egyaránt kenuba ülhetett. Megtanultuk, melyik a kenu orra, hogy kell fogni az evezőt, hogyan próbáljunk némi összhangot létrehozni az egyes önálló életre kelt evezők közt, s nem utolsósorban azt is, hogyan kormányozzuk a hajót. A jelenlévő TV-sek kedvéért néhány imitált borulást – a sikerre való tekintettel többszöri ismétléssel – is produkáltak tanítványaink. A még kenuba ülést megelőzően kipróbált mentőmellények végig biztonságosnak bizonyultak. Kis csapatunk egész napos, piros mellényes evickélése a kenuban és a vízben felejthetetlen látványosságként vonult be az egész gergelyugornyai strand történetébe.

Aznap a jól megérdemelt vacsora után „*máglyarakás*”-t találtunk az udvaron, s az óriási tábortűzet dinnével és főtt kukoricával felszerelve ültük körül. Énekeltünk is, és az esti ima és Buona notte szintén itt, a parázsló tűz fényénél hangzott el.

Pénteken kerékpártúra következett Tivadarra, ahonnét 20 km-es *kenut*-t vezetett vissza Gergelyugornyára. Élmény volt a Tisza közepén, vagy az ártéri erdő fái alatt való evezés. Ám előző napi tapasztalatainknál is megrázóbb volt végigevezni a viszonylag tisztább Tisza-

szakaszon, és Jánd alatt elérni a csatornalé-színnel vetekedő Szamos-torkolatot, s látni, ahogy fokozatosan átszínezi a Tiszát. Mindezt újra megfigyelhettük, mikor Jándra visszahajóztunk egy tízszemélyes kishajóval. A kikötés és partraszállás jelentette számunkra a legnagyobb élményt, mivel kikötő hiányában a szakadó-parton szálltunk ki, és kb. 20 m-es mélységből kapaszkodtunk fel a Jánd melletti mezőre.

Ez a mező volt a másnapi *tájékozódási verseny* színhelye is. A csapatoknak környezetvédelmi, biológiai, földrajzi és néprajzi ismereteikről kellett számot adniuk.

Délután egy – a meleg ellenére is vállalkozó szellemű – kisebb társaság biciklitúrára indult, és átkompozott a Szamoson egy emberi erő nélkül működő, a víz sodrását felhasználva haladó, saját csigarendszerrel ellátott komppal. „Nagy élmény volt!” – mesélték.

Este *táborzáró futballmérkőzésre* került sor. Legnagyobb örömünkre a gyorslábú ifjakon és leányokon túl a csodás gömbérezéssel megáldott Duna TV-s operatőr, Zoli bácsi is emelte a rangadó színvonalát. Végezetül megtartottuk a *Mindent vagy Semmit* vetélkedő tiszai változatát, majd Attila bácsi kiosztotta a LEG-ek jutalmait... valamilyen szempontból mindenki LEG-nek bizonyult.

Vasárnap. Elbúcsúzva kedves jándi vendéglátóinktól szép misét hallgattunk a vásárosnaményi katolikus templomban, épp szemben ülve a Millennium-i zászlóval. Hazafelé kitérőt tettünk Szolnokra, ahol megnéztük a körgátat, és ahol homokzsákok tanúskodnak a Tisza árvízkor elért szintjéről. Csala Sanyi bácsi újfent biztonsággal vezetett haza bennünket, ill. a buszt.

Összegezve: „Ilyen még valóban nem volt!”

Azon túl, hogy különböző árvízvédelmi módszerekkel, vízminőségmérő műszerekkel is megismerkedtünk, szó szerint saját bőrünkön tapasztalhattuk meg, milyen következményekkel járhat egy folyó életében az emberi hanyagság.

A számokról: összesen 80 kg dinnyét ettünk, 25-30 km-t eveztünk, és kb. 100 km-t bicikliztünk.

7 nap alatt több dolog történt velünk, mint sokszor egy egész nyáron, de az Égiek oltalmazó jelenlétét végig éreztük.

Köszönjük! Budapest, 2000. augusztus 27.

Páni Judit

Ecyd-tábor 2000.

2000. július 17., szombat reggel.

Az iskolai év befejezte után nem sokkal maroknyi vidám csapat indul a „bogácsi táborszélre”. A Regnum Christi Mozgalom által 9-12 éves lányok számára szervezett nyári táborban többnyire albertfalviak – köztük több Kislány-körös is – vettek részt.

Az együtt töltött 6 nap alatt 3 csapatban mutattuk meg, mennyire tudjuk talentumainkat kamatoztatni. A csapatok egy-egy olyan feladatot kaptak, amelyet egész héten teljesíteniük kellett. Az egyik csapat tagjai, akiknek feladatuk volt, hogy a többieknek örömet, meglepetést szerezzenek, egyik éjjel szellemjárással leptek meg minket.

Egész idő alatt mindenki koncentrált arra, hogy mindig pontos, rendes, odaadó, lelkes és sportos legyen, mert ezt szüntelenül figyelte és pontozta egy titkos emberke. Az állandó igyekezet még inkább fokozta a tábor jó hangulatát.

Felebaráti szeretetünk gyakorlására mindenki húzott egy nevet, aki- nek titkos „őrangyala” lett. Az együtt töltött napok alatt védencünket minél többször meg kellett örvendeztetni valami aprósággal.

A tábor ideje alatt együtt törekedtünk a Mennyei Atya és Jézus iránti szeretetünk tökéletesítésére is. Jócselekedeteinkért járó szívceskéssel nem csak hogy 50 fokig telítettük a szeretet hőmérőt, de még túl is csordult mindnyájunk igyekezetének köszönhetően. Reméljük, ez a buzgóság hazatérve, a mindennapokban sem fog alábbhagyni!

Szerencsére a valódi hőmérők 50 fokot azért nem mutattak, de a nagy melegben jól estek a vidám lubickolások a táborhely területén található medencében.

A napi foglalkozások során egyre jobban megismerkedtünk az ECYD-közösséggel. Ezt plakát és zászlókészítés, ill. külföldi ECYD-tagoknak való levélírás segítette.

Ezen kívül a napi illemtan-leckék is mindenkinek hasznára váltak.

A legnagyobb erőpróba mégis talán a tábor-rally volt, amikor csapatonként a táboron kívülre mentünk, hogy ott tegyünk tanúságot keresztény elkötelezettségünkről, értékeinket kamatoztassuk. (Egyik leg-

nehezebb feladatunk volt az utcán leszólítani egy nénit, és megkérni, hogy imádkozzon el velünk egy tized Rózsafüzért.)

Lelkesedésünk legjobb bizonyítéka, hogy a 6 nap alatt több csapat-ill. tábordal és csatakiáltás született.

A tábor legünnepélyesebb pontjához hazaindulásunk előtt érkeztünk el, amikor egyik táborvezetőnk a bogácsi plébániatemplomban felavatta az első magyar ECYD-leánytagokat. Ezekre a meghitt pillanatokra mindig emlékezni fogunk.

Szűk egy héttel később 22, vidáman kacarászó, testben-lélekben gazdagodott, bár kissé fáradt lány érkezett haza, csodálatos napokat hagyva maguk mögött az időközben adódott kisebb nehézségek ellenére.

Köszönjük Szüleinknek, akik lehetővé tették, hogy ott lehettünk; köszönünk mindennemű támogatást; köszönjük a szervezők munkáját, és köszönjük mindnyájatoknak, akik ott voltatok!

Jól éreztük magunkat. Reméljük, jövőre is együtt táborozhatunk!

Kiss Anikó

Kedves alsó tagozatos Lányok!

Ha van kedvetek ebben a tanévben is néhány kellemes délutánt eltölteni vidám játékokkal, beszélgetéssel, akkor szeretettel várunk pénteken délutánonként 16-tól 18 óráig az alsó hittanterembe Kislány-körre!

Kiss Anikó, Lány-kör vezető és a Kislány-kör

Spanyolországi útinapló: Irány a déli part

Nekem mindig azt tanították diákkoromban szeretett magyar tanáraink, hogy a címnek mindig fednie kell a tartalmat. Most is így van, bár nem egészen fedi a tartalom a címet, mégis úgy hiszem, nem nagyon vezetem félre olvasómat. De erről majd később...

Vasárnap reggel van. „cuccolni” kell a buszhoz, tovább megyünk, elhagyjuk Madridot. Kellemes és szép volt ez a hét, sokat láttunk, szép élményekben volt részünk. Persze nincs sajnálkozás, hiszen ott lenn délen biztosan új érdekességek és szépségek várnak ránk. A cél Torremolinos, a Costa del Sol egyik üdülőközpontja.

Elhagyjuk Madridot és az autópályán haladunk lefelé. Balra, nem messze Madridtól egy kis hegy tűnik fel és a tetején, mintha egy Jézus szobor lenne. Kérdezzük is az idegenvezetőt: mi az. Vállat von, és azt válaszolja semmi különös, biztosan valamilyen vallási dolog.

Ilikémmel ezt a helyet már az egyik kirándulásról visszatérően észrevettük, és utána néztünk mibenlétének ottani dokumentumainkban is, és itthon is még alaposabban. Szóval, amit láttunk az az Ibériai félsziget mértani középpontja, a kis hegy neve Angyalhegy. A XVI. század óta kolostor áll itt, a távolból is látható szobor valóban Krisztus-szobor, még hozzá Szentséges Szívével ábrázolja, és kitárt keze hívja gyermekeit. Szinte megépülése óta kedvelt zarándokhely, főleg a helyi lakosok kedvelik, nemzetközi híre kisebb. Szóval igaza volt idegenvezetőnknek: semmi jelentős!

Alighogy elindultunk, máris némi vita kerekedett az utasok között, mert az eredeti program tartalmazta Jaen városának rövid megtekintését. Ez azonban mintegy 160 km-es (80 oda, 80 vissza) kitérőt jelentett, és így csak az esti órákban érkeznének meg Torremolinosba. Többen úgy vélték, jobb lenne előbb odaérni, mert akkor még lehetne fürödni egyet a tengerben. Mivel már kezdtük a demokráciát kóstolgatni (1994-ben vagyunk) többen javasolták, szavazzunk, és a többség alapján születik meg döntés. Mi ketten, Ilikémmel, mondogattuk utastársainknak, hogy itt (itt sem?) érvényesek a demokrácia itteni szabályai. Egy utazás során ugyanis az előzetesen meghirdetett és közzétett programon csak akkor lehet változtatni, ha egyetlen utas sincs, aki ragaszkodna annak megtartásához. Ha egy is van, a programot „meg kell csinálni”. Az idegenvezetőhöz küldött „delegáció” megerősítette szavainkat, így fel lett téve a kérdés, akarja-e valaki látni Jaent. Két

utastársunk akarta, így nem volt vita, megyünk Jaenbe. Őszintén bevallom, mi ketten is a program elmaradása mellett voksoltunk volna, de nem a fürdőzés miatt, hanem hogy előbb érkezzünk meg, és rövidebb legyen az utazás. Nem így lett, hála a Jó Istennek.

Kb. dél volt, amikor az autóbusz begördült a városka főterére, ahol a katedrális állt. Az embernek elállt a lélegzete. Egy csodálatos homlokzatú, soktornyos, gyönyörű templomot láttunk.

Közben azért kiderült, hogy ez az ismeretlenség csak a mi tudatlanságunkból fakadt. Jaen komoly történelmi múlttal és hagyományokkal rendelkezik, pl. a XIII. században tartományi főváros is volt több évtizedig. 1492-ben pedig itt gyülekeztek a katolikus királyok hadai, ez volt a főhadiszállása a Granada felszabadítására induló királyi seregnek. Tudjuk, ez sikerrel járt, és Granadát visszafoglalták a moróktól.

Beléptünk a templomba, és engem különös élmény ért. Egy illatot éreztem, amit mostanában már nemigen érezni: a vasárnapi „szagos mise” illatát. Azt a kicsit sűrű és tömény illatot, amelyet jellegzetesen a tömjénfüst határoz meg. Mi befelé mentünk, a hívek pedig éppen akkor jöttek kifelé.

Maga a templom belül is lenyűgözően szép volt. A főoltáron a hegyi kristály tabernákulum, szép kórus a főoltár körül, sok-sok díszes kápolna körös-körül. És itt is ember nagyságú szobrok, és szoborjelenetek az Új-szövetségből. Valaki azt mondta, hogy a normál ember nagyságú Krisztus alak a kereszttel, mindig olyan köpenyben van, ami abban az időben a liturgia jellemző színe. Bölcsen bölintottunk, bár október legeleje volt, és a köpeny színe pedig lila. (Nem biztos, hogy útitársunk jól tudta, vagy a személyzet volt kissé szórakozott? Ki tudja). A szobor előtt két „jól öltözött” ministráns térdelt piros szoknyában, fehér karingben és piros gallérral. A gallér széle aranycsík díszítésű volt. Talán a mai gyerekek nem is emlékeznek arra, hogy valamikor réges-régen, szóval, amikor mi voltunk gyerekek, a liturgia színeiben ministráltunk (fehér, zöld, lila, piros szoknya és gallér, csak a karing volt fehér de csipkével díszített, legalábbis alul), és csak a „nagy” ministránsok (mondjuk a gimnazisták) öltözhettek „paposan”, azaz fekete szoknyába és fehér karingbe.

Ezek a ministránsok itt Jaenben olyan fegyelmezettek voltak, hogy hamar kiderült róluk, „ők” is csak szobrok.

Még egy érdekesség. Azokon az ajtókon, ahol az „Urak” felirat helyi megfelelője szokott felírva lenni, megjelent a „Caballeros” kifejezés, ami egyértelműen utalt arra, hogy Andalúzia közel, sőt már itt is van.

Többen, így mi is megköszöntük makacs útitársainknak, hogy ragaszkodtak Jaen megtekintéséhez. Azóta többször is figyeltem Jaen nevét, és bizony gyakran bukkan föl sporttudósításokban, főleg a sakkozók szeretik azt a helyet. Nagy magyar siker is született ott, Polgár Zsuzsa ott nyerte el az egyéni sakkvilágbajnoki címet.

Körülbelül délután öt órára érkezünk meg Torremolinosba. Ez itt még nem számít késői időnek, kellemes meleg is volt, többen le is szálltak megmártózni a tengerben. Ez a szállodáktól zsúfolt, ilyenkor október elején is sok turistát fogadó város, pár évtizeddel ezelőtt még csak egy kis ismeretlen halászfalu volt. Aztán megnyíltak a határok, jöttek, özönlöttek a turisták és ez a hely virágzásnak indult. Ennek sok oka van, de a legvalószínűbb az az ok, hogy időjárása és klímája még a francia Riviéránál is kellemesebb, partja végig lankás és homokos. A Costa del Sol ma már annyira felkapott üdülőhely, hogy Hollywoodban nem számít komoly sztárnak az, akinek nincs legalább egy jachtja valamelyik délspanyol kikötőben. Torremolinos helyzetét külön kiemeli, hogy Malaga város 14 kilométerre van innen, és ott van e terület legnagyobb és nemzetközileg is forgalmas repülőtere.

Már a buszon idefelé nagy pusmogás volt az idegenvezető és a gépkocsivezetők között, ami általában az utasok részére vagy nagyon jó, vagy nagyon rosszat jelent. Szerencsénkre itt az előbbi változat jött be: bejelentették ugyanis, hogy a másnapi szabadnapon (nem volt ugyanis semmilyen program), az üzemanyag költség megtérítése mellett elvisznek minket Angliába. Többen meglepve kapták fel a fejüket e furcsának tűnő ajánlatra, de csakhamar világossá vált, hogy a másnapi kirándulás célja nem más, mint Gibraltár. Nem volt tehát egyáltalán meglepő, hogy a busz valamennyi utasa lelkesen jelentkezett rá.

Reggeli után indultunk tehát Gibraltár felé. Lenn a Costa el Sol melletti autópályán haladtunk a nyugati irányba, balra a tenger kéklett, a partmenti nyaralók igen szépek voltak, jobbra a lankás dombon szinte paloták álltak. Mindenhonnan „sütött” a jólét és a gazdaság. Mintegy másfél órás út után megérkeztünk a „spanyol” oldalra. Miután érdeklődtünk, hogy melyik úton a legjobb megközelíteni a határbelépőt, egy fiatalember csatlakozott hozzánk kerékpáron, és elvezetett minket a határra. Közben széles gesztusokkal autókat és gyalogosokat állított le, és lelkesen integetett, hogy menjünk utána. Nem volt nehéz, mert az út, amelyik a célunkhoz vezetett egyébként nyílegyenes volt. Néhány perces

„biciklis” felvezetés után meg is érkeztünk a határra. Jó hosszú sor állt kibélepésre várva (hiába az Unió, itt van határ!), pár perc alatt bejutottunk.

Igenis itt van határ és elég szigorú az ellenőrzés is. Egyik utastársunk nem magyar útlevéllel utazott, nem is engedték be az angolok, mivel ukrán útlevele volt, s Anglia és Ukrajna között vízumkényszer van.

Gibraltár helyzete eléggé sajátságos. Itt Spanyolország közepén ez a kis szikla (már az egész országhoz viszonyítva kicsi) nem az ország része.

Fekvése miatt ez a terület mindig is kiemelkedően fontos volt, főleg stratégiai, katonai szempontból, ezért szinte évezredek óta harc folyik birtoklásáért. Gondoljunk csak a legfrissebb történelemre, ahol a gibraltári tengeri blokádnak akadályozta meg a német tengeralattjárókat, hogy jelentős szerepet játsszanak a Földközi-tengeren, és az afrikai hadszíntér utánpótlás ellátásában.

A VII. században a mórok foglalták el, vezérüket Tarik-nak hívták. El is nevezték ezt a nagy sziklát „Geber al Tarik”-nak, azaz Tarik sziklájának. Ebből ered a mai Gibraltár elnevezés. Sok gazdája volt az elmúlt évszázadok alatt, a nagy spanyol-angol konfliktusok után brit felfüggetlen terület lett. Spanyolország többször is vissza akarta szerezni erőszakkal és diplomáciával is, de nem sikerült. Néhány éve népszavazást is tartottak, de az ottlakók többsége az Egyesült Királyságra voksolt, így Gibraltár koronagyarmat maradt. A konfliktus nem tett és ma sem tesz jót a spanyol-brit kapcsolatnak, elég csak arra utalni, hogy spanyol oldalról csak a nyolcvanas évek közepe táján nyitották meg a határt.

A gyors útlevél- és vámvizsgálat után a busz lassan kigördült a terminálról, és megindult a város felé. A terminál előtt egy hatalmas, lebetonozott felület volt, és a busz útját a termináltól mintegy ötven méterre egy közlekedési lámpa állította meg. Igencsak furcsa volt, mert a keresztút nagyon széles volt, és semmilyen közúti jelzés nem volt rajta látható. Álldogáltunk tehát a piros lámpánál, egyszer csak megérkezett az a jármű, amely miatt mi pirosat kaptunk: egy repülőgép. Itt, pontosan a terminál mögött van Gibraltár repülőtere, és a városba bejutni szándékozónak a fel-leszálló pályát kell keresztezniük. Természetesen mindig a repülőnek van előnye, itt nincs jobb kéz szabály.

A repülő távozása után folytathattuk utunkat, és csakhamar megérkeztünk a buszparkolóba. Innen a turista buszok nem mehetnek tovább. Ennek igen egyszerű a magyarázata: a főutca kivételével a keskeny, kanyargós és sokszor igen meredek utakon a buszok nem férnek el. Két

lehetőség állt előttünk: a gyaloglás, vagy egy siklószerű közlekedési eszközzel felmenni a tetejére, és lefelé gyalogolni. Szerencsénkre nyílt egy harmadik lehetőség is, egy helybeli vállalkozó társaság személygépkocsis „városnézést” ajánlott fel a csoportnak egészen elfogadható áron, amit azonnal el is fogadtunk. Egy-egy autóba 4-6 fő tudott beülni, és a gépjárművezető azon kívül, hogy szállított minket, „idegenvezetést” is végzett angolul. Mi utasok pedig, ki mit értett meg, fordítgattunk egymásnak. Meglepően kellemes, jó légkörű volt ez a kirándulás. Először a Szt. Mihály cseppkőbarlangot tekintettük meg, amely nem Aggtelek méretű, de kb. megfelel a Pálvölgyi barlang rövidebb túrájának. Sajnos a barlangot „civilizálták” (Kialakított gyalogút, jelenetek az ősember életéből stb.), ami a természetes hangulatot rontotta, ezzel együtt érdekes volt. A nagyterem koncertek rendezésére is alkalmas, ugyanúgy, mint Aggteleken. Az állandó padsorok, melyek úgy tűntek fixen voltak letéve, ugyancsak rontottak a hely valóságos élményén. Persze a cseppkövek, az alakzatok gyönyörűek voltak. Még egy igen kellemes dolog volt: a kinti 35-36 fokok hőséghez képest, a barlang hőmérséklete.

Ezután a majmokat látogattuk meg. Itt Gibraltáron a majmok szabadon élnek, és a turistákkal „személyesen” is találkozhatnak. Senki sem bántja őket, azért kellően szemtelenek is. Bár nekünk nem volt ilyen jellegű élményünk, sokan mesélték, hogy a majmok minden mozdíthatót ellopnak a turistáktól (fényképezőgép, retikül stb.), és mivel ezekkel a szálákra menekülnek, általában nem is lehet azokat visszaszerezni.

Ami talán a legcsodálatosabb, az a kilátás a szikla tetejéről. Az öböl, a szárazföld hosszan elnyúló része: a Costa el Sol, a bejárat és a repülőtér, és szemben Afrika partjának körvonalai. Felejthetetlen élmény.

A városnézés utáni szabad programban végigsétáltunk a főutcán. Nincs baloldali közlekedés, bár brit felségterület a közlekedés „európai”. Találtunk egy nagyon szép katolikus Mária templomot. Modern, de egyszerűségében is maradandó élményt nyújtott.

A hazafelé úton megálltunk egy-két helyen, egy kicsit „kóstolgatni” a Costa del Sol fényűző életét. Elképesztő gazdagság mindenhol. Ez nem a mi világunk.

Késő este értünk a szállodába. Szép nap volt, reméljük, a továbbiak is sok szépséget rejtene még számunkra.

Madaras Gábor

Az elcsendesült műterem

Orosz László festőművész 1928–2000

1954-óta Ménesi úti műtermében alkotott Orosz László festőművész. Művészete körül soha nem volt hangos hírverés. Gyökereitől soha sem szakadt el. A Nógrád megyei Maconkán született 1928-ban és ide is érkezett vissza a domboldalon lévő kis temetőbe 2000. július 22-én.

Tanítója fedezte fel művészi tehetségét. Budapesten a Képzőművészeti Főiskolán Bernáth Aurél és Domanovszky Endre tanítványaként kapott diplomát. 1950-es bemutatkozása óta soha sem engedett a hivatalos művészetnek, s nem követett egyetlen divatáramlatot sem. Mindig csak azt festette meg, amit látott, soha sem szakadt el a természetességtől, az őszinteségtől, a látványtól. Nem engedett az unszolásnak még akkor sem, ha a divatszíneket többet alkalmazó, és ezért a műveiket könnyebben értékesítő, jobb anyagi körülmények között élő művész barátai, és közvetlen környezete biztatta erre. „Az akkor nem én vagyok, én nem vagyok kereskedő, nem adom el magam” – válaszolta méltatlankodva. Gazdag életművéből kiemelkednek portréi, melyekből mély család- és emberszeretet, valamint lelki finomság sugárzik. Béres Ferenc dalénekes barátja mondta egy kiállítás megnyitón *Édesanyám* című portréjáról: „Ez a parasztasszony annyi mindent ki tud fejezni tekintetével. Ilyen portrét csak fiú tud anyjáról festeni.” Életének legkedvesebb időszakának mondott pillanatait is boldogan festette meg: *Az anyaság* és az *Ágika kismama* című képeket, ahol az elsőn Zsuzsa, a felesége szoptatja kislányukat Ágikát, és a másodikban pedig anyaságra készülő kismama lányát ábrázolta. Tájképei is szinte megelevenednek. Sokszor gondolkodtam azon, vajon hogyan tudja magában megőrizni egy-egy táj szépségét, színeit, hiszen sokszor csak rövid ideig tartózkodhatott az adott környezetben, s az ott készített gyors vázlatai és fényképei után már csak a Ménesi úton lévő műteremben dolgozhatott tovább.

Soha nem tanult meg vezetni. Vagy családtagjai vitték a „téma” helyére vagy tömegközlekedéssel utazott. Ilyenkor sok ismerősrre tett szert. Nem volt az az egyszerű ember, akivel hosszú időn át ne tudott volna elbeszélgetni. Emberi kapcsolataiban is csak a sznobizmusmentes őszinteség, nyitottság jellemezte.

Orosz László: Nagymaros

Sajnálta, amikor a számára sok új portrétémát is adó Móricz Zsigmond körtéri önkiszolgáló étterem helyén egy McDonalds nyílt. Ott már nem tudott beszélgető partnerekre lelni, az nem az ő világa volt. Vidám optimizmusával nemcsak itthon, hanem külföldi kiállításainak színterein is sok őszinte barátságra tett szert. Így Németországban, Lengyelországban, Dániában, Olaszországban, USA-ban, Kanadában, ahol művei megtalálhatók több magángyűjteményben is.

Az emberek iránti szeretete, mély együttérzése, segíteni akarása vezette akkor is, amikor több, a sérült, beteg emberekért, a gyermekekért létrehozott alapítvány kuratóriumában vállalt aktív szervezőmunkát illetve támogatta azokat. Ezzel soha sem kérkedett. Most, halála után hagyatékának rendezése közben derült ki, hogy e tevékenysége is milyen fontos volt számára.

Ha megkérdeznék tőlem, mi az, ami igazán jellemző volt rá, azonnal rávágnám: a dalos lelkület. Erős, mély hangját kieresztve szívesen énekelt népdalokat, operaáriákat. Népdalismerete szinte kiapadhatatlan forrás volt. Ha egy énekes hírességet festett, akkor daltól zengett a műterem és környéke. Ilyenkor szívesen csatlakozott a társasághoz az akkor még a szomszéd házban lakó Szalma Ferenc operaénekes is. Mi is szívesen énekelünk vele, ha egy társaságban voltunk. A hitét egész életében büszkén valló Laci a szentmiséken is hangját kieresztve gyermeki tisztasággal zengte a templomi énekeket. Ilyenkor mi egy kicsit hátrébb húzódtunk, mert kellemetlennek éreztük a helyzetet. Ő ilyenkor mindig azt mondta „én a jó Istenhez jöttem, én Neki éneklek”. Azt meséli róla, hogy amikor a templomokban festett al-secco falképeket, szinte nem telt el olyan óra, hogy egy-egy szent ének fel ne csendült volna az ő előadásában. Az arra járók szívesen tértek be, hogy ők is hallhassák a művész urat.

Halála előtt két nappal egy társaság volt náluk vendégségben. Szóba került az augusztus végén Sopronban megrendezendő kiállítása is. Nagy gonddal állította össze a kiállítás anyagát, de a legváratlanabb pillanatban közölte, hogy most ez azért is olyan fontos alkalom, mert ez már posztumusz kiállítás lesz. Volt, ki megszidta azért, mert ilyeneket beszél. A társalgás rövid idő múlva ismét vidáman folyt tovább. A búcsúzásakor azonban erős hangján énekelni kezdett egy egyházi népi éneket: „Uram jó nekünk itt lenni szent oltárodnál”. Két nappal később kaptuk meg a hírt, hogy éjszaka örökre elaludt. A Ménesi úti műterem már nem visszhangozhatja énekét.

Rózsáné Czigány Enikő

Hálaadásra hívnak Albertfalva harangjai

Augusztus 6-án, ugyanabban a templomban – ahol 50 évvel ezelőtt kimondták az első igent Isten előtt egymásnak – hálát adni hívták a harangok Máriát és Ferencet az együtt töltött évekért, egymásért. A misén összejöttek a rokonok, barátok, ismerősök, hogy ennek is tanúi legyenek, mint ahogy tanúi az egész életüknek.

A családban ünnepi torta gyertyával, körülötte testvérem nagy családja, a tíz unoka különböző meglepetései, rajzok, közös énekek, fényképek, virágok. Ünnepe! Ünnepe, melyen hálát adunk a sok kegyelemért, a hűségükért, a keresztekért, melyeket sikerült szeretetté változtatni, az örömeikért, amit kaptak, a nehézségeikért, melyeket képesek voltak legyőzni az Ő segítségével.

Elég szegény család voltunk. Egy kereső, mert édesanyámnak a gyermekbénulásom óta otthon kellett maradnia. Vitt a kezelésekre, kísért mindenhova. Papám pedig reggeltől estig dolgozott, hogy előteremtse, ami kell. A ruhákat, iskolás könyveket egymástól örököltük, mégis mindenünk megvolt, mert szerettük egymást. Testvérem és köztem alig volt korkülönbség, így különböző természetünk ellenére nagyon jól kijöttünk egymással, rengeteget játszottunk, és ezer tervet eszeltünk ki.

Emlékszem, ezekben a tervekben – amelyek mostani fejjel már nem tűnnek oly nagyszerűnek –, és a megvalósításukban szüleim mindig partnerek voltak.

Később ifjúsági hittan, gitáros zene, játékok, próbák, megbeszélések. Még a régi sütő belsejét is elvittük, mert kellett a húsvéti misztériumjátékhoz égzengésnek. Felfordítottuk a házat, jöttünk-mentünk, és mindannyian otthon éreztük magunkat, mert mamámék úgy gondolták, két lányuk helyett sok gyerekük lett.

Nap mint nap láttuk, hogy tudják szüleim elfogadni egymást olyanok, amilyenek. Merthogy különbözőek.

Papám megfontolt, mindent előre jól megtervez, mamám csupa tűz, lelkes, s amit elgondol, azonnal megvalósítja. De valamiben nagyon egyek, és ez az Istenben való mély hitük. Mindig Rá bízták a családjukat, a nehézségeket, és rengetegszer megtapasztaltuk a Gondviselést. Sokszor pont akkor érkezett, és pont az, amire szükségünk volt. De azt

is láttuk, hogy nálunk se állhatnak meg a dolgok. Ha valaki jött, aki még rosszabb helyzetben volt mint mi, mamám máris futott a konyhába és csomagolt, amit csak tudott.

Arra neveltek minket, hogy szüntelen szorgoskodjunk, mert az unalom a lelket is tönkreteszi. Hát mi szorgoskodtunk is, csak nem mindig volt benne köszönet.

Emlékszem kicsik voltunk még, amikor mamámék elmentek valahova. Mi pedig azt gondoltuk, hogy a házban lakó összes rokont meghívjuk egy általunk készített finom madártejre... – ez akkor nagy szó volt. Hát a dolog nem éppen jól sült el, mert a tojásos cukrot rögtön beleeresztettük a forró tejbe és egy rémes rántotta lett belőle. Mamáméknak arca se rezdült. Nem kaptunk ki, pedig felhasználtuk a teljes készletet.

Később együtt örködték kamasz korunk szedett-vedett állapota fölötte, s még akkor is irgalmaztak, mikor anyukámnak előadást tartottam a „hogya kéne gyereket nevelni” témában. Ezek a megbocsátások, hogy új lappal kezdhettünk, egy életre szóló ajándékok voltak.

Közben jöttek a keresztek. Az 50-es évek maga már nem volt egy életbiztosítás, meg hát a betegségek. Hányszor álltak kórházi ágyam mellett. Mamám hite valóban hegyeket mozgatott, sokszor rendbe jöttem, amikor már minden orvos lemondott rólam. Hányszor vállalt saját felelősségre dolgokat, mikről később kisült, valóban Isten akarata volt.

Mindkettőjüket a mosolyukról lehet felismerni.

A villamoson papámnak – válaszul a barátságos mosolyára – sokan egész életüket elmesélik, mert van, aki meghallgatja.

Anyukám fáradtan lerogyva a buszon szokása szerint rámosolygott a szemben ülőre, aki rákérdezett:

– „Mondja, maga boldog? Le sem tagadhatja. Csak a boldog emberek mosolyognak.”

Igen, boldogok. De nem azért, mert elkerülték őket a bajok, hanem, mert egymást erősítik a szeretetben, hűségben és mindig Istenre hagyatkoznak.

a lányuk, Füstös Mária

BÜKY BÉLA festőművész (1899–1983) eredeti dúcra korlátozott számban készült linóleummetszetei (Madonnák, Don Quijote, 30x40 cm mindkettő) kaphatók Büky Zsuzsánál okt. 5-től. (Tel.: 204 9077, este)

Bükky Béla

Bükky Béla: Madonnák

Október 1. vasárnap

- Egésznapos népművészeti és kirakodó vásár - sörátor, a templom környékén
- Az Albertfalvi Helytörténeti Gyűjtemény és Iskolamúzeum vasárnap 9-15 óráig tart nyitva
- Albertfalva önálló évei: 1819-1950 című új kiállítás.

MEDIBUSZ várja az érdeklődőket a Bükköny utca-Albertfalva utca sarkán 7.30-tól 18-óráig

- **10 óra Ünnepi szentmise.** Celebrálja: Kada Lajos érsek úr. Jubileumi zászló megáldása
- **11.30 óra** Mahunka Imre térjelző emléktáblát avat dr. Juhos Katalin polgármester. (Albertfalva - Sáfrány utca sarok)
- **13 órától** Műsorok a szabadtéri színpadon.
- **15.30 óra** Faültetés a templom-kertben a millennium tiszteletére (Mosoly Társaság)
- **16 óra** Vásári vígságok: Baranyai Péter: A lónak vélt menyasszony Előadja a Budapesti Vásári Komédiás Társulat
- **18.45 óra** A Petőfi Sándor iskola záróhangversenye a Szent Mihály templomban

Szervezők: A K H, Albertfalvi Keresztény Társas Kör, Albertfalvai Polgárok Köre, Mi Családunk Egyesület, Egyházközség

Támogatók: A Fővárosi és a XI. kerületi Önkormányzat, az Egyházközség, AstraZeneka gyógyszervállalat, Pongrácz Zoltán

Rövidítés: A K H = Albertfalvi Közösségi Ház

1116 Bp. Gyékényes u. 45-47 T: 204-67-88

A búcsúra idén első alkalommal jelent meg egy reprezentatív kiállítású 8 oldalas 2001. évi A/3 méretű falinaptár, amelyen az illusztrációk Albertfalva régi képeslapjai és pecsétjei. A naptár széles albertfalvi összefogásból született meg. Ára: 1500 Ft. Megvásárolható a templomban a könyves pultnál. A vásárlók a Társas Kört támogatják.

Tartalomjegyzék

Verbényi István: Búcsú a Jubileum évében	1
Verbényi István: Köszöntő.....	2
Boda László: Michael.....	3
Sümegh László: Óh, holvagy István király?	6
A szülői hittan programja	9
Szövényi Zsolt: A búcsúkról.....	11
Sümegh László: In memoriam P. Keglevich István.....	14
Nágl József: Itt (sem) nyugszik Keglevich István	17
Koblencz Attila: Tanévnyitó a Don Bosco iskolában.....	19
Napló emlékfószlányokból	21
Csernus Gáspár: Millenniumi zárandoklat	24
Paál Kati: Jubileumi lelki gyakorlat és családós tábor Leányfalun	26
Páni Judit: Tiszai környezeti nevelési tábor	30
Kiss Anikó: Ecyd-tábor.....	33
Madaras Gábor: Spanyolországi útinapló: Irány a déli part	35
Rózsáné Czigány Enikő: Az elcsendesült műterem	40
Füstös Mária: Hálaadásra hívnak Albertfalva harangjai	43
A Szent Mihály napi búcsú programja.....	46